

marec 2014

Pacifik 2014

Nova Zelandija

3. marec 2014, ponedeljek

Ljubljana - Munchen

Dan je bil naporen. Zelo naporen. Eno samo divjanje in ena sama panika, kaj vse še ni narejeno. Vesna besno bilansira, jaz skačem naokoli. Za začetek na pogajanja z zdravnikom ali me pusti na pot. Dva recepta sem moral obnoviti, na enem piše čevapi s kajmakom in na drugem glaž vina. Pa so po novem za doplačilo. In so me v lekarni poslali k zdravniku po drug recept. In, kreten blesav, sem šel. Rezultat? Novega nisem dobil, sem pa zato zdravstveno blagajno ojačal za slabega jurčka samoprispevka. Moj vrli zdravnik me je namreč hotel videti in ko me je videl po dveh zaporednih nočnih zabavah, kjer sem v dveh nočeh skupaj spal štiri ali pet ur, je bila diagnoza jasna. Diagnoza je bila: preiskave! Pa so mi začeli puščati kri in po enem tednu in vsakodnevnih krvodajalskih akcijah (plačljivih, jasno) sem se počutil kot tisti mojster, ki se je zaljubil v zobozdravnico. Le da sem jaz počasi ostajal brez krvi in denarja. Ker je bilo vse več ali manj v redu, sem moral še na ultrazvok in potem še na CT (ker je tudi prvi CT bil v redu, še na enega - slednjega je k sreči končno častila državna blagajna). In danes moj vrli ranocelnik še vedno ni bil povsem prepričan, če imam svoje telo popolnoma pod kontrolo. Na koncu se le razideva z (za mene) dobrim izvidom. Smem odpotovati. Le pljučni rak bi še lahko bil (hmmm... pri meni, nekadilcu?). Tega je pa itak najbolje, da zdravi kak šaman iz Solomonovih otokov, ker je ceneje za dediče, izhod je pa tako ali tako enak. Vsaj tak nasvet mi je dal za popotnico. In mislim, da je bil to najbolj moder nasvet izmed vseh v zadnjem tednu ali dveh.

Kakorkoli, on-time odletimo, on-time priletimo in on-time spet odletimo. Hongkong, prihajava.

dedek mraz je prinesel iz NZ kup daril

koroške visokogorske kmetije imajo fajn kleti

celo nekaj snega je zapadlo v Ljubljani

je bil pa zato žled, ki je naredil ogromno škode po celi sloveniji

pa še moj rojstni dan

4. marec 2014, torek

Munchen - Hongkong

Sedem ur premakneva in v popolnoma polnem frčoplanu (še dobro, da je Airbus z večji en štuk nižje in ne ona Boenigova hrupna škatla) sva ob štirih popoldne v Hongkongu. Hrana po pričakovanju obupna, filmoteka neverjetno dobro založena. Vesna si ogleda All is Lost, ki ga ni uspela videti v Ljubljani, jaz pa čas zabijam z drugimi filmi. In spim. Ja, neverjetno, kako dobro sem spal. Sem res tako utrujen Deželice, da potrebujem toliko počitka? Ali pa je to vedno tako, če imaš pljučnega raka? Kdo ve? Kakorkoli v Hongkongu imava spet dober transfer. Tri ure pavze in naprej proti Aucklandu. Vmes pa malo vindovšopat in se (brez vindov) okrepiti v lokalni letališki birtiji. Tudi odhod na zadnji leg je on-time.

5. marec 2014, sreda

Hongkong - Tauranga

Brez zapletov včeraj vseeno ni šlo. Potem, ko je šel dnevnik v tisk, sva se odpravila z nahrbtniki na ramah - v vsakem po dva računalnika, pametni (hmmm...) telefon, fotoaparati skupaj in skupno za 7 TB diskovja. Skupaj z vsemi silnimi polnilci. In še kaj bi se našlo. Teža je temu primerna in precej presega dovoljenih 8 kg. In so naju ustavili. Pa ne zaradi teže, te še pogledali niso. Ampak zato, ker nimava povratne karte. Ah, ja... Sem mislil, da je to urejeno, ker me teta v Ljubljani ni nič pobarala, pa očitno tako enostavno tole le ne gre. Kar pocuknili so naju ven iz vrste in postavili za šalter, hop Cefizelj, pa te imam! Očitno so naju pričakovali. Pa je bilo potrebno malo razlaganja, ki ga (po pričakovanju) Kitajčki niso razumeli. No ja, pa je prišel šef in sem mu rekel, da naj pokličejo v Auckland in vprašajo, če jim kaj ni jasno. In so. In so jim novozelandski imigrešnarji povedali. In so nama Kitajčki povedali, da so slišali, da je vse v redu (kot da tega nisva vedela!). In so takoj dodali: "Welcome on board!". Big Brother, hic.

Tokratni let ni bil tako prijeten. Za začetek smo sedeli po trije v vrsti. Tile Amerji res ne vedo kaj pomeni beseda par in očitno mislijo, da ljudje po svetu najbolj pogosto potujejo v trojkah. Konec koncev, je že kdo sploh že kdaj slišal za dvoposteljno sobo? Prav težko jo je dobiti, vse turistične agencije vedno nudijo nekaj takega: "cena velja po osebi v troposteljni sobi", mar ne? No, še dobro, da tudi Airbus dela frčoplane! In da Evropejci živimo v parih in ne v trojkah, kot razuzdani Amerji. Tudi tehnika entertainmenta na tem 3x7 je bila bolj ameriška in daleč za tisto iz evropske tristo štiridesetke. Ma ja, utrujen sem že bil in mi je šlo vse bolj na živce, saj vem. In za povrh sem spal precej manj, kot včeraj. Očitno sem se že pozdravil.

Kakorkoli po voznem redu pristanemo in po rekordno kratkih 28 urah door-to-door sva v Aucklandu. Prestopiva v rentiča in v Taurangi prestopiva še na Malo. Počakala naju je v redu, razen tega, da je popolnoma zaprašena. In da se je razpočil filter za morsko vodo, ko sem odprl ventil. Puf! Hja, je le dobro zapreti ventile, če je barka brez nadzora... Saj nekaj časa bi bilge pumpa že pumpala, potem bi pa počasi začelo zmanjkovati župce v baterijah.

Razpakirava se, očediva, pomeniva s šefom marine, pograbiva mašine in delava in še pred deveto zvečer umreva. No, glede na dvodnevno popotovanje in še posebej glede na 12 urno časovno razliko, je to odličen dosežek! Če bo šlo tako naprej, bova že v nekaj dneh aklimatizirana.

6. marec 2014, četrtek

Tauranga

Počasi se privajava na dvanajst urno časovno razliko. Za začetek vstaneva ob treh zjutraj. No, za prvi dan je to kar v redu. In potem ših do desetih, enajstih, Vesna še naprej. Jaz se začnem ukvarjat z barko. Rad bi servisiral life raft, pa mi tile mojstri tukaj ne znajo prodati te storitve. Telefoni pojejo, prijatelji se zbirajo, pa nič. Niso licencirani za Wetline. Ah, ja... Pa čolniček in motorček bi tudi kupil nov, pa je spet problem. Imajo vse živo, le tistega, kar sem si na netu ogleda še iz Slovenije, nimajo. Ja, bom pa preko neta kupoval, kaj čem. Edino v čendleriji je tako, kot se spodobi, celo več dobim, kot sem nameraval kupiti. No, nekaj naj vseeno ostane za jutri. Ali pa za povratek iz Avstralije. In ura je popoldan, ko se Vesni spet pridružim na šihu. Do devetih zvečer, takrat umrem.

7. marec 2014, petek

Tauranga - Rotorua - Whakatane - Tauranga

Skoraj do šestih zjutraj spiva, odličen dosežek in mislim, da sva že preklopila na nočni evropski režim. Nekaj časa delava, potem me premami vreme. Že včeraj je bilo brez oblaka pri petindvajsetih stopinjah, danes tudi. Škoda je čas zabijati v podpalubju. Dopoldan sicer delava, jaz grem tudi v nekaj trgovin, malo pred poldnem se pa le spraviva na izlet. Cilj Rotorua, geotermalna dolina.

Urica-ali-toliko vožnje hitro mine, telefon naju tudi varno spravi mimo cestninske postaje, prava lokalca sva že. Do Rotorue. Tam se preleviva v tipična turista. Najprej plačava vstopnico za dolino. Sto dolarčkov naredi puf z mojega računa na drugem koncu sveta. No, če bo kaj videti, jih ni škoda, če bo pa spet vse v znanem novozelandskem stilu, pa...

Ker sem pričakoval nategunac (zakaj bi pa ravno tukaj bilo drugače), sem na koncu celo zmerno zadovoljen. Gejzir ni bil ravno Old Faithfull iz Yellowstonea ali kakšen z Islandije, je pa vsaj bil. Največji na južni polobli. Itak. No, ni bil le en gejzir, več jih je bilo. Lepo so označeni na karti. In midva jih greva pridno gledat. Ti so še večji, kot tisti, ki se vidi že od daleč. Vsi po vrsti bruhaajo vodo dobrih 20 metrov visoko. Vendar. Z eno samo majčkeno lepотно napakico. Prvi je zadnjič bruhal leta 1968, drugi 1979, tretji ... No, ja, so pa vsaj lepo opremljeni z zvočnimi omaricami, kjer si lahko turist izbere razlago v petih svetovnih jezikih: angleškem, japonskem, korejskem, kitajskem in nemškem. Za Francoze in Špance, pa še koga, pa nič (mimogrede, kot materni jezik španščina v svetovnem merilu za en milijon presega angleščino). Seveda je v ceni vstopnice tudi guided tour. In seveda se ga udeleživa. In še bolj seveda, nič ne razumeva (vsaj jaz). Maorka tako grozno zavija, da ne razumem vsaj polovice njene angleščine. Pa kaj teta res še ni slišala za turiste? Kaj kmalu zapustiva skupino in si zadeve ogledujemo po svoje. Maorsko vas in kivije v hotelu s slovenskim časom. No, slednje ne vidiva, lenobe spijo, ko bi jih turisti radi videli. Zato pa greva na predstavo. Maori bodo peli in plesali. Pa spet nekako ne gre. Nimava pravih vstopnic. Za tako zabavo hočejo tiste po sto dvajset dolarjev. Ah, ja...

Namesto po dolini vulkanov, bova šla raje na morje gledat pomorske katastrofe v živo. Saj vem, da ni lepo gledat tuje nesreče, je pa zanimivo. In poučno. Whakatane je prijetno obmorsko mesto z reko, ki teče v morje in majčkenim pomolom ter sidriščem v ustju te reke. Pa me zanima, kako bi lahko tudi midva vplula, če bi se nama kaj takega kdaj slučajno zahotelo. Ni šans! Vhod je širok dvajset metrov, morda meter več, dva pa sigurno ne. In ko voda teče v morje se naredi prav nesramno velik surfarski val. Ampak. Lokalcev to ne moti, oni gredo ven. Športni ribiči. Gredo, vendar ne pridejo. Prvi val postavi kakih 7 metrov dolg čoln pokonci in temeljito pogasi motorje, drugi začeto delo uspešno dokonča. Da se žival ne matra. Rezultat je eno dodatno prosto mesto na pomolu in en neskončno zopni wreck točno na vhodu v lučico. Oče in sin sta jo srečno zvozila in brez zapletov priplavala na obalo. Kjer sta padla direktno v objem policajev. Gospodje si niso močili oblačil, saj itak morata enkrat priplavat na kopno, mar ne? Če ne bosta uspela in bosta ostala v morju, sta pa itak v nadležnosti coast guarda. Saj, v nekaj minutah so prišli na pomoč sosedje z barkami, čeprav na srečo ni bilo potrebe. Coast guard je za isto opravilo potreboval precej več časa. Pa se obalni stražniki niso ukvarjali z vedno slabše plavajočim na glavo obrnjenim čolnom. Oni rešujejo le ljudi. Imetje rešujejo zavarovalnice. Tako, pa sem v živo videl, kaj bi se zgodilo meni, če bi že večkrat ne premagal želje po pristanku na obali z mojim majčkenim dingijem. K nama pristopi tudi možakar, ki po enem samem stavku, ki ga izmenjava z Vesno, takoj preklopi na kleno hrvaščino.

Dalmatinec iz Makarske. Rojen Novozelanec, ki pa še vedno lepo govori jezik svoje bake, kot se izrazi sam.

No, če je Dalmatincev v Novi Zelandiji kar nekaj, je večje presenečenje trkanje na bok barke, ko sva z Vesno že pri večerji. Tokrat ne gre za hrvaščino, ampak za kleno slovenščino. Sosed Marko iz sosednjega priveza v marini je. Če ta svet ni majhen! Pred leti je prišel kot vorkin-holidejec. In ostal. Še en dokaz, kako znajo Kiwiji z marketingom pritegniti (za njih) zastonj izšolane ljudi. No, tako vsaj oni mislijo. Resnica je, da jim bo tudi Marko ušel. Ne ljubi se mu delat po urniku, pravi, in bo čez dober mesec izplul naokoli po svetu. Za začetek po pacifiških otokih. Morda se še kje srečamo...

gejziri v Te Puia - Rotorua

blatni izbruhi

kuhalni bazenček - včasih so v takih bazenčkih kuhali;

imitacija maorske vasi - poševnooki ne spadajo zraven, a popestrijo sceno

v Te Puia je bil tudi koncert, samo žal nisva vedela, da morava to dodatno plačati-ah ja, kiwijeva nenasitnost ožemanja turistov včasih res nima meja, glede na to, da je samo ogled teh gejzirjev bil 30 evrov na osebo!

po celem parku so maorske umetnine v lesu

prelep sončen topel dan je privabil nešteto obiskovalcev; urejeno mesto ima nešteto klopc ob katerih lahko pomalicaš; le hrana prevladuje bolj fast food

pogled na vulkanski otok White island - pogled z mesteca Whakatane

maorski čoln za 18 veslačev

pa še en maor iz Te Puia

uf, ne bi bila rada v njihovi koži

kolaž dogodka o starta do konca, prav žalostno; k sreči razen materialne škode ni bilo nič !

8. marec 2014, sobota

Tauranga

Za dan žena Vesna zbolí. Že sinoči ni bila v redu, danes jo kuha. V Wellington torej ne greva. Plan B. Skačem po trgovinah, pa precej brez uspeha, ker je sobota. In spet padem na finto. Spet sem se naučil nekaj novega. Marketinga nimajo razdelanega le za turizem, ampak tudi za ostale stvari. Res so tiči! Neki boat dealer je na spletu predstavljen kot sploh in oh. In se zapeljem do njega. Tokrat kljub moji relativno dobri orientaciji ni šans, da bi ga našel brez male navigatorke v telefonu. Oh-in-sploh firma je (tokrat res dobesedno) garažna. Na deželi leži in hlev je bil predelan v garažo in nato še enkrat v delavnico. V pisarno, ta, bivši dom za živali, še ni spremenjen, čeprav nekaj zamaščenega morda celo spominja na mizo (brez stola). Mojster torej pobrska po mizi med orodjem in umazanimi rezervnimi deli in nekje z dna tega kupa potegne (še vedno originalno zaprto) kuverto, jo odpre, potegne iz nje prospekte in cenik in v naslednjem trenutku je že najpomembnejši diler čolnov v Taurangi, v Novi Zelandiji, na Zemlji - pa čak i šire! Ma, res so neverjetni v (samo)propagandi, res...

Dan torej mine v skakanju naokoli in delu na barki. Vesna nekaj časa bilansira, potem omaga. Iz ure v uro izgleda slabše.

To ni dobro. Je pa dobro vsaj to, da sva oba prebolela jet leg.

prav hecne oblike dela bljuvajoče termalno blato

9. marec 2014, nedelja

Tauranga

Vesni gre na bolje, meni pa na slabše. Sredi dneva sva izenačena. Oba približno enako zanič. Ampak, sedaj vsaj veva, kaj nama je. Viroza. Najbrž jo ima tudi Vesna, včeraj še ni vedela, kaj jo je zlomilo. Zjutraj kašljam, opoldan smrkam in proti večeru je grlo lepo boleče. Klasična viroza. Plan B se je torej prelevil v plan C. Danes še ne greva dalje, ampak lepo ostaneva na barki in pijeva čajčke. Jaz se sicer odpravim na bližnji hrib, tako nekako visok je, kot Šmarna gora. In tudi tako gost promet je nanj ob lepih nedeljah. Četita koraka gor, četita koraka dol. In jaz med njimi. Pa še malo ob obali se sprehodim in dve urici sta mimo kot bi rekel keks. Prijetno. In koristno za moje popolnoma zanemarjene mišice. No, če sem objektivni, so nekatere potencirano v kondiciji. Tiste, ki skrbijo za prebavo in rokovanje s prehranjevalnim orožjem.

pogled z vrha edinega hriba tukaj naokoli je na prelepo peščeno plažo z nešteti hoteli mene edino moti malce hladno morje ...brrrrr.... ampak očitno kiwijev to ne moti

do vrha pelje lepa široka cesta ...

10. marec 2014, ponedeljek

Tauranga

Zjutraj najprej preberem weathergram in pogledam GFS model. Saj ni, da bi me vreme zanimalo, ko smo v marini, tokrat je pa vseeno drugače. Za vikend je preko Severnega otoka napovedan prehod ciklona kategorije 1 z vetrovi nad 64 vozlov, 12 boforov torej. To pa ni več kar tako! Saj, marina je globoko v zaledju, a vendar. V konkretnem primeru bo pihnilo z morja in ne vem, kako se bo na privezu poznal precej-metrski val. To je že druga tropska depresija letos, ki gre preko Severnega otoka. Toliko o kiwijeveskem samo-hvaljenju, da oni pa že nimajo ciklonov in posledično temu vsesplošnem prepričanju, da se je treba v ciklonski sezoni skriti prav sem. Nekaj sto bark se vsako poletje skrije sem. Popoldan se napoved zviša na 85 vozlov, orkan kategorije 2. Hmmm... Preverim še CMC model in ta kaže nekaj čisto drugega. Borih 15 vozlov naj bi pihnilo v Taurangi. No, do vikenda je še daleč in resnica bo najbrž, kot vedno, nekje na sredi.

Danes sem popolnoma uničen. Grem sicer do splavarja, to je pa tudi vse. Večino dneva preležim in se znojim. Vesna je rahlo bolje, kašlja pa vseeno še oba. In tudi vročino imava. In jutri se odpravlja na pot. Upam, da naju na letališču v Sydneyu ne zaprejo v karanteno.

11. marec 2014, torek

Tauranga - Auckland

Noč je bila mokra, vsaj zame. Znojim se kot v tropih, čeprav je zunaj precej pod dvajset stopinj. Morda me zato tako trese, kdo ve? Vendar čutim, da mi je celonočno znojenje pomagalo. Vročine imam morda še malo, ni pa to omembe vredno. Ne glede na vse, še vedno komaj vozim, a nekako le prideva do dealerja za čolne in po okroglih tristo kilometrih še na kosilo z ekipo Ave Gitane. Na soncu sem iz trenutka v trenutek bolje, očitno je to edino pravo zdravilo. Zame. Vesna je vedno slabše in zvečer je situacija diametralna situaciji en večer prej. Sam sem (skoraj) zdrav, Vesna je kot povožena. Na letališču se zatečeva v hotel še pred šesto popoldan in greva spat. Vstajava sredi popoldneva po slovenskem času...

Pacifik 2014

Tasmanija, Avstralija

12. marec 2014, sredo

Auckland - Sydney - Hobart - Port Arthur

Kot rečeno, sredi slovenskega popoldneva sva pokonci, oba grogi. Ob šestih zjutraj že sediva na letalu za peto celino. LAN, čilenski prevoznik, naju popelje med Novo Zelandijo in Avstralijo za vsega 99 evrov. Za povrh je letalo popolnoma novo s širokozaslonskim in-flight entertainmentom. Ne pomnim, da bi to kje že imeli, celo na tristo osemdesetki ne. No, tudi tukaj gre za evropsko tehnologijo. Tristo štiridesetka je. Čilensko pomorsko službo sem zelo visoko ocenil na Rapa Nui, sedaj moram tudi letalske prevoznike. Končno stevardese (krepko) mlajše od mene (po starosti še vedno vodi Air New Zealand, kjer niti en član posadke ni bil mlajši od naju, večina celo precej starejših!).

Vstop v Avstralijo je po pričakovanju brez težav, tudi Vodafone je na letališču in SIM lahko kupiva (brez težav). Celo na domestic terminal prideva (brez težav) proti plačilu 11 dolarjev za transport z avtobusom. Peš se ne da, ni povezave. Cena je pa (uradno) tako visoka, ker je med terminaloma kar (neverjetnih) 5 km. Taka je pač razlaga. Bojim se, da bo tukaj vse za doplačilo. Že samo k letalski vozovnici za 39 dolarjev je treba prišteti 20 za potovalko, 10 za sedež in še nekaj takega, da se plačilo sploh sprovede. Ne vem sicer, če bi karta veljala, če ne bi (do)plačal te zadnje opcije in enostavno karte ne plačal. Najbrž ne. Da je mera polna, let na koncu še zamuja. Sedaj vem, kako bi se dalo prodajat konfekcijo: hlače stanejo 5 evrov. Vendar, če jih hočeš kupiti, moraš doplačat 20 evrov za šive, 15 za žepe in še 30 po vrhu, da smeš plačat. Ja, to je to, hlače so po pet evrov. In še cukrček: dvigneš jih lahko šele naslednji dan - to ti povedo takrat, ko si jih že plačal in jih hočeš odnesti.

Kakorkoli, težave se začnejo, ko za ubijanje časa prižgem telefon in hočem skočit na internet. Ne dela. Aha, APN manjka. Žabica za šalterjem ga ni vnesla (jezik telefona je sicer urno spremenila na avstralsko angleščino, kar je imela za narediti - tega pa ne...). No, bom to vnesel in bo. Vendar. Nikjer ni napisan. Pa ne bodi len in pokličem help desk. Avtomat. Avtomat v dialektu. Hoče, da ga vprašam, kar me zanima. Nazadnje sem se z avtomatom pogovarjal v Združenih državah pred več kot 15 leti. Niso se prijeli in prav presenečen sem, da ga slišim tukaj. Komaj ga razumem, tako zavija. In sedaj pričakuje od mene, da enako zavijam. Kako le? Pa povprašam s klenim slovanskim naglasakom. Hej, punca-mašina vse razume! Razume, kaj sem vprašal, razume moje težave, celo sočustvuje z menoj, vendar ne ve odgovora. Hic! Ampak. Me zna pa vezati k operaterki. Butast program, to bi lahko naredil že kar na začetku. Ah ja... Kakorkoli, ejpien končno le izvem.

Torej, omreženi smo, maili delajo. Rabimo denar. Ampak. ANZ, najboljša (no, vsaj najbolj razširjena) banka na Pacifiku ne izda penizov na Viso. Povsod do sedaj je to špilalo v nulo. Visa je tudi neprimerno cenejša kot Maestro. Ufff... in naša vrla SKB je ukinila Maestro in nudi le še Viso. Spet se izkaže, da je nujno imeti v žepu vedno kartice več bank. In več grupacij. Torej, nekaj malega dolarčkov dvignem z Maestrom, ostalo kje drugje, kjer bodo bankomati bolj prijazni. Vendar se kasneje izkaže, da zadeva ni tako enostavna. Prespiva v turističnem kraju brez (delujočega) bankomata in brez (delujočega POS terminala). Brez normalno delujočega WiFija in brez signala mobilne telefonije! Divjina, primerljiva z ono iz Tabaurena (ok, elektriko Ausiji le imajo).

Vendar lepo počasi po vrsti. Predvsem počasi, saj se nikamor ne mudi. Dopoldan preživiva na letališču in čakava da bo Jetstar le odpeljal. Prvič po nekaj letih sem na letu, ki zamuja. Sem mislil, da tega ni več (ok, Adria ne šteje, jasno). In prvič sem bil na letalu vrste A320, kjer so sedeži čisto do pilotske kabine. Brez običajne shrambe. Vsaka dodatna vrsta sedežev prinaša dodatne penize, tudi to je jasno. Še dobro, da sem (do)kupil sedišča, za stojišča sploh ni prostora.

Kamion za živino.

Ali pa je tako letenje morda športno? Adrenalinsko in tekmovalno. Sydney - Hobart. Ena najodmevnejših in najnevarnejših regat na svetu. Na zadnji, lani decembra, kjer bilo vreme relativno naklonjeno, se je poškodovalo le 12 udeleženi jadralnic - od skupaj okoli sto. In midva rineva v to nesrečo. Sydney - Hobart. Upam, da je statistika pri letalih bolj ugodna.

Je! Pristanemo lepo in varno, avto dobiva takoj in že sva na poti po Tasmaniji. Na prvo žogo dežela ni nič lepša od Nove Zelandije, prej obratno. Ceste so slabše, pokrajina je zažgana od suše, hiše so zanikrne, vrtovi polni razno razne krame. Je pa na tem koncu neskončno varnih zalivov in vsi so precej nafilani z barkami. Velja omeniti, da se nahajamo na okoli 44 stopinjah južne širine, globoko v področju roaring forties. Pa zunaj vse skupaj izgleda prav idilično. Vetra ni, sonček sije, temperatura je nekaj pod 20 stopinjami.

Vstaviva se na nekaj naravnih znamenitostih. Vse po vrsti so vredne postanka. Poti preko pol zemeljske oble sicer ne, kilometer ali dva, kolikor so od glavne ceste, pa vsekakor. Vidim formacijo kamnin, kot je do sedaj nisem še nikoli. In naravni most res impozantne velikosti in oblike. Zanimivo, zelo zanimivo. Vendar. Dan se izteka, muzeje in tasmanske vrage si ogledava jutri. V hotel in nekaj pojesti, to je najin moto. Hotel najdeva brez težav, restavracije z užitho hrano po normalnih cenah nama ne uspe. Spraviva se k delu. Vendar. Obljubljeni wifi dela in ne dela. Bolj ne, kot ja. Pa se prestaviva v kafič, kjer je baje izvir tega kibernetkega orožja. Pa ni nič bolje. No, za birta je. Nekaj stvari sicer uspeva skupaj dokončati, vsega pa ne. Malo se nama tudi še pozna bolezen in glava ne dela tako hitro, kot sicer.

hruške, jabolka samo čakajo, da jih oberejo - letos sva prvič tudi jedla že letošnjo jabolka!

pa robide sem tudi rabutala... kako dobro denejo sveži gozdni sadeži

kamnine so kot bi jih nekdo izklesal

tasmanski naravni most

malo bruhanja vode

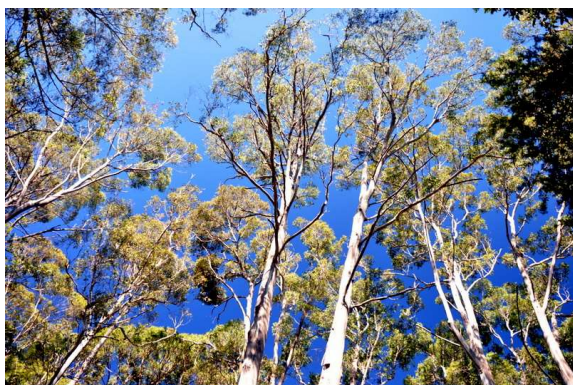
zanimiva končna faza semena na grmu

no, šipek je tudi že dozorel

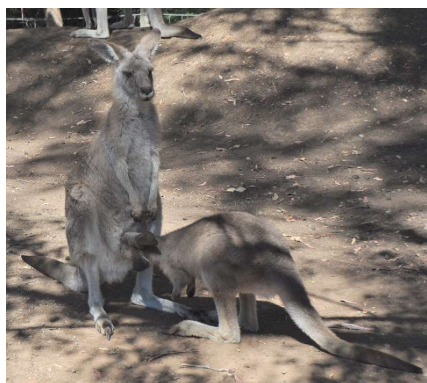
zelo močne oseke morja

otok je poln evkaliptusa, borovcev skorajda ni

tasmanski manjši ore

*sicer malce velik, pa vseeno brska po maminem trebuhu ?
:)*

13. marec 2014, četrtek

Port Arthur - Hobart

Še en kičast dan se je naredil. Če tako izgledajo roaring forties in arktični ocean, potem - Antarktika prihajava! Kar na Rossovo ledeno ploščo odplujeva, ker je najbližje Novi Zelandiji. Dokler še traja globalno segrevanje. Ampak, ne še takoj, najprej si ogledava Port Artur. Kazenska kolonija. Hja, Ausiji so po splošnem prepričanju bivši kaznjenci. Pa berem malo zgodovine in slika se začne počasi spreminjati. Angleži so pošiljali kaznjence v vse svoje kolonije, okoli četrtr milijona vsega skupaj in le 69 tisoč na Tasmanijo. Bistveno več v Severno Ameriko (so mi bili Amiji ves čas sumljivi, zdaj vem, zakaj) in nekaj tisoč celo na Skalo. Do sedaj sem govoril, da je Gibraltar tako butasta zadeva, da tam res lahko živijo le Angleži in opice. Po novem bom rekel "le angleški kaznjenci in opice". Ja, mislim, da bo tako še bolj nazorno opisan.

Nisva še najbolj zdrava in če ne bi bil dan tako lep, ne vem kako bi si to bivše naselje, sedaj Unescovo svetovno kulturno dediščino ogledala. Skansen je vsekakor vreden ogleda in na nekaterih mestih se je smiselno zadržati malo dlje. Ne udeleživa se (že plačanega) vodenega ogleda in ne udeleživa se (že plačanega) izleta z ladjo po zalivu. Raje si zadeve ogledujeva sama in stran od množic. Tako ali tako je vse zelo dobro označeno in opisano, iPod in slušalke na glavi pa popolnoma nadomestijo razlago vodiča. Pa še v angleščini je posnetek, kar si za govor Avstralca ne bi upal na glas trditi. Kakorkoli, turizem tukaj ima dolge korenine. Kazensko kolonijo so ukinili 1877, prvi turisti so si zapore ogledali 1890 in od takrat jih je vsako leto več. Je pa vse skupaj primerno tudi za otroke in bolj nežne duše, nikjer ni vidnega nasilja (ki je sigurno bilo) nad kaznjenci. Če to primerjam s KGBjevskimi zapori v Vilni, uff...

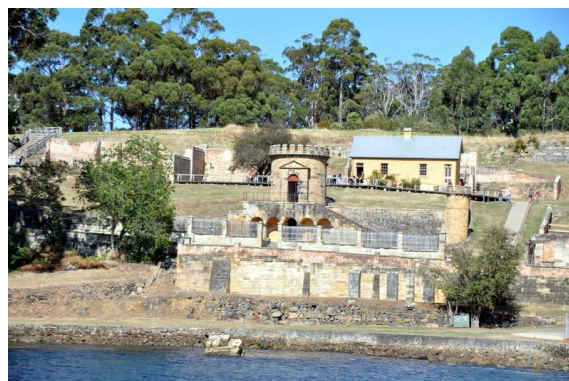
Res je lep dan, ustaviva se še na nekaj mestih ob poti. Idilično. Celo gozdni požar imajo, ki ga (uspešno) gasijo s helikopterji. Naslednja točka je tasmanški vrag. Živalca je vrečar, kot kenguru, izumrli tasmanški tiger in še nekaj drugih vrst. Je pa tudi tik pred izumrtjem. Pred okoli tridesetimi leti je mutiral virus raka in je začel redčiti populacijo. Bolezen je vedno smrtna in ni zdravila. Pa je druga vrsta na planetu Zemlja menila, da to ni fer in da bi bilo smiselno te živalce rešiti. Izbrali so zdrave in gensko odporne primerke in jih naselili na polotoku, ki je z ostalim delom Tasmanije povezan le preko nekaj metrov širokega pasu kopnega. Zgradili so ta prehod. Nadrasa notri, rakavi zunaj. Nekoč življenjski habitat kaznjencev ene vrste je postal habitat zdravih osebkov druge vrste. Le čuvaji so bili in so še vedno iste vrste.

Brez pompa in šova pa tudi v tem konzervacijskem parku ne gre. Na vsake pol ure je na vrsti taka ali drugačna predstava. Naj si gre za hranjenje vragov ali hranjenje kengurjev, kjer v glavni vlogi nastopajo otroci. No, pa tudi odrasli. Ali pa za šov s ptiči in publiko na tribuni. Skrbniki parka poskrbijo za dobre razlage. Vidi se, da so izobraženi biologi in ne priučeni turistični vodiči. Na zadnje sva bila tako kakovostnih razlag deležna na Poljskem, kjer so nama v narodnem paku razlagali o populaciji evropskih bizonov. Po ptičjem šovu se le opogumiva in zapustiva prizorišče. Glavni razlog je, da se je ura bližala četrti popoldan in do Hobarta je še sto kilometrov (slabe) ceste. Malo pa tudi zato, ker sva sedela na soncu in je bilo res vroče. Do kože sva bila premočena. Pravzaprav od kože. Na Tasmaniji!

Hotel v Hobartu je spet nekaj posebnega. Tako velike in lepo opremljene sobe ne pomniva. Za povsem sprejemljivih 75 evrov ali preračunano en evro na kvadratni meter na dan. To je pomembno, kajti večer bova preživela v sobi. Tukaj imava net! In hrano, ki jo je Vesna nabavila v marketu s (skoraj) domačo posadko. Grki iz Sparte. Ampak, po malo polemike, so mojstri le priznali, da tako velikokrat, kot midva pa oni vseeno niso bili tam. So si raje svojo cerkev postavili v sosednji ulici in problem je skozi njihove oči rešen.

znotraj zapora

posestvo šefov zapora

fotografije zapornikov

od neposvečene cerkve so ostale le stene

tasmanski vravec; kot veliko veliko večja podgana

a, ko se razjezi, pokaže zobe in zarjuje, da se kar sesedeš

za kos posuma sta se ves čas cufala; od posuma ni ostala niti kožuh

pravi kenguru: uf, ta tudi ni pravi ...

tetica z dvema vedri pa je prava: prinesla vedro briketov za kenguruje

obstaja jih več vrst, tukaj smo videli dve vrsti (eni so manjši, drugi večji)

zanimiva vrsta gosk

pogled na predmestje Hobarta z najvišjega hriba tam okoli

14. marec 2014, petek

Hobart - Queenstown

Sinoči začeto delo nadaljujeva zjutraj in šele ob devetih sva berajt za odhod. Vreme je kislo. No, končno bom spoznal Tasmanijo v njeni pravi luči, si mislim. In mislim narobe. Pol ure pršenja iz nizkih oblakov in že sije sonce. In potem sije cel dan in bi še sijalo, če ga ne bi prepodila noč.

Danes je najprej na vrsti borba z električnimi bančnimi uradniki, ki jih tokrat brez težav prepričam, da je moja Visa zaupanja vredna kartica. Sledijo naravne znamenitosti. Če prva dva dni nisem dobil vtisa, da se tile tiči tukaj kaj pretirano učijo pri sosedih, otočanih, je danes to že bolj vidno. Kar nekaj naj-atrakcij sva dala skozi in vsaka zase je bila - no ja... Tasmanija ima nepregledno število naravnih parkov, kar nekaj jih je tudi vpisanih na Unescov seznam svetovne dediščine. Vseh niti približno ne bova mogla obdelat, nekaj bi jih pa lahko. In začneva. Najprej do slapa skozi pragozd, ki me močno spominja na tisti gozd praproti v Avatarju. Še sveti se ponoči podobno, kot oni v filmu. Le, da tukaj ni nič pravljичnega, običajni glow wormi so. Običajni? Ne, nikakor ne! Najbolj posebni svetleči črvi (ki sploh niso črvi, ampak ličinke) na svetu so to. Naj-naj..., aha! Kje neki sem že videl te glow worme? Jasno, kje! Vprašanje je otročje lahko. Samo ena dežela je še s samimi naj-naj zadevami. In tudi tista dežela trdi, da so njeni črvi res nekaj naj-naj posebnega. In da jih ni najti drugje po svetu. Ah, ja...

Zato pa tintnice in ostale gobe, ki rastejo ob poti niso nič posebnega. Običajne gobe so. Le za naju, ki se potikava po čudnih morjih so nekaj posebnega. Nekaj, kar spominja na Deželico. Rastejo pa te gobe v globoki senci res mogočnih dreves, evkaliptusov. Štiristo let imajo in visoki so kot toplarniški dimnik. Hodiva naokoli po lepo označenih planinskih stezah. One lažje so asfaltirane, srednje zahtevne so v glavnem speljane po lesenih podestih in lepah stopnicah, zelo zahtevne pa izgledajo tako nekako kot pot na Šmarno Goro. Celo viseči most preko reke imajo. Bi pa v njihovem slogu pisanja navodil za vsako neumnost, morala biti na začetku tabla z napisom: One lane Bridge. Ali bolje: One flipflop bridge, saj brv ni široka niti za širino dveh nog. Brez opozoril tudi ne gre, saj smo vendar v anglosaksonski deželi. Tako zelo jasno in glasno piše, da ko se odpraviš v gozd (po asfaltirani gorski stezi) prevzameš nase vsa tveganja za karkoli groznega se ti lahko zgodi. Recimo, lahko se poruši drevo in ti pade na glavo. To se dogaja in to pogosto. Tako piše. Šele sedaj sem spoznal, kako pogumni smo Slovenci, ko hodimo trumoma v gozdove samo zaradi nabiranja gob.

Kakorkoli, pokrajina je lepa, ni pa nič posebnega. Še najbolj posebni so cevovodi, ki so jih pred skoraj sto leti postavili za proizvodnjo elektrike. Impozantni so in še vedno stojijo. In (že krepko amortizirani) služijo denarčke. Cel sistem jezer, kanalov, cevovodov in elektrarn so zgradili. Zanimivo. No, nekaj sprehodov je le bilo danes, to je dobro za krepitev telesa in duha (poudarek je na u, duh=vonj, npr. duh po švicu, op.a.). Jutri, upam, jih bo še več. Prespiva v Queenstownu, tokrat je internet delujoč in hiter, soba običajna, večerja pa slaba. In draga.

kar dosti hmeljevih nasadov sva videla

ni kaj, drevesa so mogočno velika

žal se pozna suša na tem koncu po količini 45m slapa

končno gobe, take, ki jih poznam a, ker je nat.park, se jih ne sme trgati ... smrk...

praprotovo drevo slikano z vrha

različne opozorilne table po tasmaniji: od tega kako noro nevarno je hoditi po gozdu, do tega, da tudi ob jezeru je nevarno, ker so kače ... na kače ipd zadeve smo se čisto odvadili, ker tega na pacifiku nisva do sedaj srečala

pa neskočni travniki, obdelane njive ... se pozna, da je konec poletja

gozdovi so večinoma na tem koncu le evkaliptus, ki deluje na daleč dokaj revno

ta orlič pa spada še pod včerajšnji ogled, prelep, kajne?

viseči most, nenavadno ozek

nimam pojma katera živalica je to, ker ni hotela pokazati glave

pa še ena hribovska

15. marec 2014, sobota

Queenstown - Devonport

Današnji dan ni ravno, da bi se hvalil z njim. Tri sestavine premore: dež, vožnjo in delo. Če sva imela do sedaj vse od odhoda iz Ljubljane neobičajno lepo vreme, je danes spet tako, kot se za Tasmanijo spodobi. Piha in dežuje. Kaj dežuje, uliva! Plan A, da bi šla za nekaj ur na sprehod naokoli po narodnem parku se tako hitro spremeni v plan B. Po gozdu lahko hodiva še kje. Zelo na hitro si ogledava nekaj podeželskih mestec. Saj bi si človek vzel čas in se v miru sprehodil po čisto spodobnih središčih teh vasic, samo kaj, ko tako uliva. Malo bolje je šele popoldan v Burnieju, ko je le še kakšna kaplja. Pa si ogledava tekmovanje mladih reševalcev iz vode. Kolikor vidim, tekmujejo v več kategorijah, v plavanju in deskanju. Njihovi pokrovitelji so v puhovkah na sicer idilični plaži, mladež pa v samih kopalkah čofota po morju. Tisti, premladi za v morje se predajajo vodnim radostim v vodomethnem parku nad plažo. Nekateri kar oblečeni. Sto ljudi, sto čudes...

Najti hotel je bilo danes prvič malo bolj triki. Ali so bili zasedeni ali dragi. Ali pa kar oboje. Sedem ali osem jih pregledava, ko končno dobiva nekaj spodobnega v predmestju Devonporta. Zunaj je dež, notri pisarna, hja. Zvečer pa morda zavijeja

na glažek kar en štuk nižje...

quennstown je prav simpatično mesto

...premore tudi kar nekaj starih stavb

nekateri v debelih puhovkah, drugi skačejo v kopalkah po igrišču z vodo

včerajšnja ogromna elektrarna - ena izmed njih na kupu

bilo je tekmovanje mladih reševalcev

...in seveda brez nagrad ne gre ...

obmorsko mesto ob zahodni obali

...ko se odluči vrhna plast evkaliptusa, se prelivajo prav lepe barve debla

16. marec 2014, nedelja

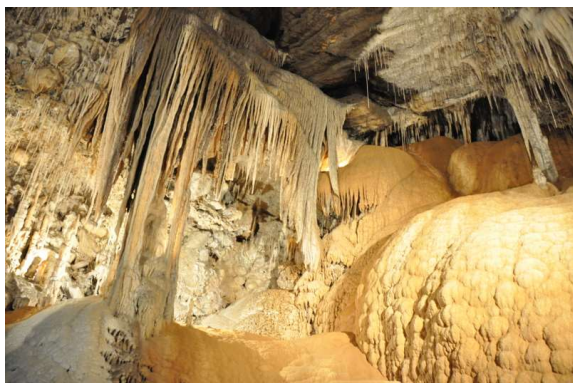
Devonport - St. Helens

Včerajšnji dež je preteklost. Jutro je spet kristalno jasno. A hladno. Precej se je ohladilo in kratki rokavi in japanke so malo premalo. No, za v avto ravno prav, za v jama se dodatno obujeva in oblečeva. Sicer pa temperatura v jami niti ni v korelaciji z zunanjo. Notri je vedno 9 stopinj. Zjutraj sem namreč panično bral, kaj zanimivega (razen sprehajanja po gozdu) se na Tasmaniji še da doživeti, pa ni bilo kaj veliko prebrati. Edina stvar, ki bo morda vredna ogleda, bodo svetleči črvi.

Pa niso bili le glow worms zanimivi, celotna jama je bila. Tako lepo ohranjenih kapnikov in sig v (komercialno izkoriščani jami) še nisem videl. Zelo lepo, čudovito. Jama sicer po velikosti niti približno ni primerljiva s Postojnsko, kaj šele, da bi se po njej fujakal z vlakom, ima pa nekaj, kar je vsaj Vesna nestrpno čakala še iz Nove Zelandije - svetleče črve. Hja, zanimiva izkušnja, ni kaj. V popolni temi in z nekaj sto lučkami na stropu je občutek, kot bi stal pod zvezdnatim nebom. Ali pa ležal v sobi hotela v Pireju. Takega, kjer se soba plačuje po urah. Kakorkoli, uro trajajoč voden ogled je minil, kot bi trenil.

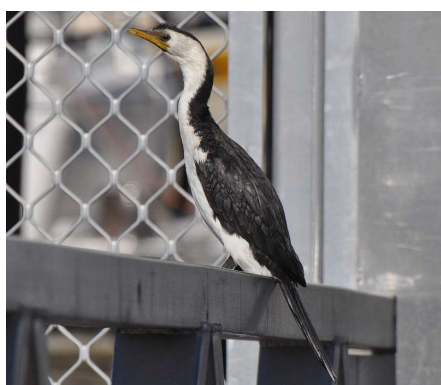
Potem pa na turistično razvito vzhodno obalo. Ja, tudi Tasmanija ima morski turizem na vzhodu. Zapeljeva se skozi Launceston, ki naju ne prepriča, da bi se ustavila. Nadaljujeva skozi lepo ohranjen deževni gozd do St. Helens, Tasmanskega Portoroža. Tako piše. No, tale Portorož je bolj mesto duhov, kot turistični biser. Prenočišče tukaj ni problem, prehranjevanje pač. Nekaj zadnjih ur vožnje sva planirala, kako se bova lepo usedla na obalo in, ni vrag, pojedla kakšno dobro ribo. Pa ni tako preprosto. V nedeljo ob treh popoldan niti kitajski take away fast food ne dela, kaj šele kaj spodobnega. Plan A je čakanje s krulečim želodcem naslednje tri ure, plan B piknik na prijetnem sončku ob morju. Plan B! Ampak. Kljub dobro založeni trgovini, je bila hrana zelo tako-tako. Še najboljše so bile redkvice. Vesna se je zmazala bolje, ona je jedla zelje. Neprimerno boljše je bilo od mojih salam in klobas. Če bo tako še naprej, bom počasi postal še vegetarijanec (in odžiral hrano moji hrani). Samo kaj, ko je pa vsa zelenjava, ki se kupi v trgovinah tako nezdrava. Lepše, kot zelenjava izgleda, bolj je prepojena s kemikalijami in - jasno - dražja je. In več (fake?) eko-nalepk ima. Tu in tam sicer kupiva kaj zanikrnega sadja direktno od domačinov, to je pa tudi vse, kar se da dobiti nestrupenega na področju sadja in zelenjave. No, z nekaj malega zelenjave se lahko pregrešim, drugače bom pa raje ostal pri zdravi hrani, pri mesu torej. Z zdravjem se ne gre šaliti, me bo dohtar spet poslal na preiskave, če izve, da jem zelenjavo.

Vodafone (spet) ne dela, WiFi pač. Vesna tudi. Bilansiranje je na vrhuncu. Do poznega večera.

podzemna jama Marakoopa s čudovitimi kapniki

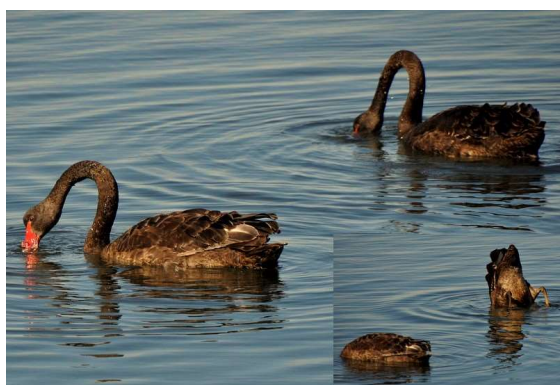

lep ptič

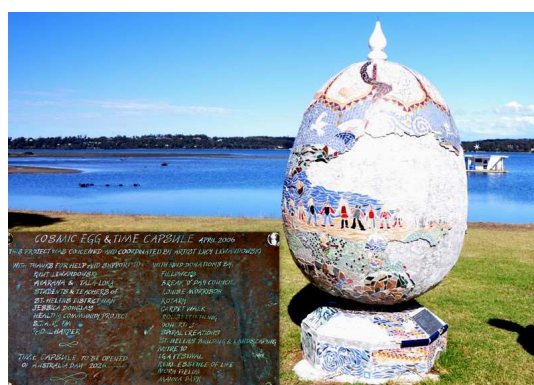
črni labodje s svojo eleganco po morju

St.Helens marina

registrska tablica Tasmanije

časovna kupola, ki jo bodo odprli leta 2026

17. marec 2014, ponedeljek

St. Helens - Hobart

Zapuščava prijeten zaliv s črnimi labodi. Hmmm, le kako bi Hans Christian napisal svojo uspešnico, če bi vedel, da obstajajo tudi črni labodi? In kako bi jo potem mi brali svojim otrokom? Ja, je že bolje, da jih ne peljemo nikamor po svetu, do Bleda ali Zbilja in to-je-to. Sploh pa, če bi jih vozili po svetu, kako bi se nežna otroška duša sprijaznila, da so ceste polne dveh vrst živali: (povoženih) kegurujčkov in lačnih mrhovinarjev. Krokarjev. Hmmm, tudi Hitchok morda ni videl teh prizorov. Če bi jih bi bili verjetno Ptichi še veliko bolj srhljivi. Toliko povoženih živali ob cestah nisem videl še nikjer, niti kaj takega nisem pričakoval. Na stotine jih srečava vsak dan! In večina teh trupel je od sinoči ali pedsinoči.

Med potjo se ustaviva na nekaj koncih ob morju. Prijetno. V puloverju in flisu, jasno. Ko malo čvekamo z domačini in jim omeniva, da sicer živiva na barki je njihovo prvo vprašanje: du-ju-leijk-svimin? In ko pritrdim, sledi logično nadaljevanje o-je-ic-nis-svimin-je-bjutiful-vota (v prevodu: tukaj je prijetno plavat v čisti vodi). Hmmm, kako le naj jim razloživa, da lepota vode ni toliko v korelaciji z veseljem do plavanja, kot je temperatura?

Še en narodni park obiščeva, Freycinet pri Coles Bayu. No ja... No, saj s parkom ni nič narobe, prav lep je. Spominja na zahodno Korziko okoli Porta. Rdeče bazaltne skale so impozantne. Razgledi na razvejane zalive tudi. Motijo gorske poti, speljane po tej naravi. Vsaj mene motijo, mene, ki sem navajen precej bolj naravnih gorskih sprehodov. Srednje zahtevna pot pomeni (najmanj) meter in pol široko cesto, speljano preko mostov in z obvezno ograjo, če je le breg na strani. Višino se premaguje s stopnicami, jasno. Pa, saj to smo videli že zadnjič, nisem si pa mislil, da so vsi narodni parki narejeni enako.

Hotel si tokrat vzameva kar na letališču, bova imela jutri blizu avion. Vesna vkoraka in se zmeni za (ugodnih, glede na lokacijo) 99 dolarjev, jaz pa medtem, ko čakam v avtu, mimogrede preverim cene na telefonu. (Jesssss! Vodafone končno vleče.) In potem vkorakava in ponižno vprašava, kako da je cena 99, če je na netu oglaševana 84? In punca farba in jeclja in panično išče izgovor. Pa ji pokaževa telefon z odprto aplikacijo in potem se le vda. Trevelodge je popolnoma nov hotel, star nekaj mesecev, z velikimi in bogato opremljenimi sobami. Štiri zvezdice. Poleg je star razlupan kampervan park z nekaj kontejnerji za prespat - po ceni 130 dolarjev za noč. Kdo bi to razumel?

Kakorkoli, zvečer se odpeljeva v Hobart na sprehod in hranjenje. Večerja v Salamanci je kraju dogajanja primerna, ni kaj prida. Vesna dobi nekaj, kar vsaj na daleč spominja na pizzo in se tega dosežka veseli kot majhen otrok. Moja bela riba je spet servirana s tatarsko omako in pomfrijem. In nečem, čemur rečejo solata. Jaz sicer rukoli, regratu in radiču - samim grenkim in celulozno vlaknastim zadevam, torej - le s težavo tako rečem. Plačava, takole na okroglo, dvakratno ceno, kot bi v Stari Ljubljani. (Zanič) odprto vino imajo po 85 dolarjev za liter. Avstralija, kaj čmo...

Po večerji greva naokoli po Hobartu. Po warfu. Za začetek se sprehodiva skozi Irish pub, ki je popolnoma nabasan in temu primerno glasen. Niti Vesne ne slišim, kako bi le lahko razumel kaj se mi derejo Avstralci v svojem dialektu? Tudi muziko špilajo v živo. Ampak - le zakaj na benjotu? Od kod tak naval, je jasno takoj, ko pogledava na plakat nad vrati. Tam razločno piše: St. Patrick's Day loooooong weekend. Danes je že počasi konec ponedeljka, do kdaj le traja ta weekend? No, zapustiva irsko zabavo in greva dalje po warfu. Veliko lokalov na obrobju je in vsi so dobro zasedeni. Na samem warfu pa prevladujejo fišenčipsdjinjice. Nekateri bolj fancy imajo tudi healthy menu. To pomeni, da je morska hrana z grila in ne iz friteze. Pomfri, kot priloga, se ve od kod je. In kečap in majoneza tudi. Sprehod nama popestri igranje neznanega muskontarja po cerkvenih zvonovih. Kako prijetno. In kako drugače, kot na krokodilji farmi v Dolenjskih Toplicah. Za povrhu je ta muzika zastoj. Za razliko od no-name komedijanta, ki hoče za uro vicev v avstralščini 40 dolarjev in dodatnih 40 dolarjev, če bi hotela naslednjo uro poslušat njegovo petje in igranje. No, teh 160 dolarjev bova raje prihranila za kaj boljšega. Morda za Sydneysko opero?

Cel pomol imajo tudi rezerviran za barke, ki so na prodaj. So pa cene v času konjunktore precej navite, tako da tukaj ni za kupovati. Če se želi kupiti poceni, je potrebno zaviti do Slovenije. Sprehod po pristanišču razkrije še eno zanimivost: ribiške ladje imajo kar vse po vrsti bermuda snast, pri čemer je genova po pravilu navijalna. Hmmm...

Bicheno - nič kaj fajn sidrišče, zelo rolajoče

morje ob obali posuto z nešteti večjimi skalami

sama obala na tem koncu bolj klifasta

park Freycinet je značilen, ker je na polotoku in vse kamnine so rdečkaste

pa tudi nenavadnih oblik

pesek je droban, rdečkast, malce bolj debel kot na Sv. Štefanu

majhen ptič, a tako prelep

poti po parku so urejene

pogled na Wineglass bay

nešteto vinogradov po otoku

v centru mesta pri Salamanci

zvečer je zunaj pod grelcom bolj prijetno

Pacifik 2014

New South Wales, Avstralija

18. marec 2014, torek

Hobart - Sydney - Canberra

Zjutraj preverim ceno hotela na netu. Hehehe, sedaj je tudi na netu najcenejša 99 in tista regularna je dvignjena na 116 dolarjev. Ampak, to se naju ne tiče, midva danes letiva za Sydney. In odletiva. In priletiva. In dobiva borše iz podpalubja. In ... ne dobiva rentiča. A-ja-ja-jaaaah. Najprej bi mi namesto naročene Toyote Camry dali kar golfa. Ji-gud-kar-juripijin-kar. Ok, če je evropski, je za moje pojme še slabši. In niti pod razno ne menjam, naj me še tako prepričujejo, da je golf za dva čisto ok. Ampak, naročenega avta nimajo. Imajo pa big-kar, mi ga tudi dajo za isto ceno. Nissanovo grdosijo, dvakrat je višji od mene in trikrat daljši (no, daljši bo takrat, ko se bom stegnil). Nak, dečko, kaj naj ti rečem. Daj ti meni Toyoto in sva zmenjena. Ji-ni-problem-bat-ju-mast-vit-hef-en-eur. Bomo pa počakali pol urice. Saj če rentam za mesec in pol, je pa pol ure res nepomembne. In čez pol urice je najina Toyota končno ready steady. Se je splačalo malo zažnjari, vse so uredili, le vzpodbudo so rabili, da so avto pripeljali iz international na domestic terminal.

In se odpeljeva. Štiri in pol milijonski Sydney z vsemi njegovimi atrakcijami si bova v miru pogledala ob povratku. Danes prespiva v Canberry, glavnem mestu kontinenta. Canberra je popolnoma drugačno mesto, kot sem jih vaju. Po številu prebivalcev je kot Ljubljana, vendar luftig, luftig... Vse zgradbe so moderne, zgrajene pred kratkim. Mesto diha - toliko parkov in nasploh zelenja nisem videl še nikjer. Čeprav stavbe (beton in steklo) niso zanimive, je pa celo mesto ravno zaradi svojih širokih avenij in zelenja zelo prijetno. Pozna sva, malo se le popeljeva po mestu, najdeva fuzgengerico z lokali, nekaj muzejev, popeljeva se na kapitolški grič in noč je tu. Nadaljevanje sledi jutri. Nocoj si bom prebral, kaj je sploh za videti v Canberri. Sem si pa že prebral, kaj je bilo pred dvema dnevoma za videti v Melbournu, pa sva zamudila. Formula 1 grand prix. Hic!

med potjo iz Sydneya je veliko ravnine kmetijsko obdelanih, ali živinoreja ali pa kar vetrnice

stari parlament

kapitolski grič

obelisk podoben kot tisti v W.D.C

nekaj v povezavi z vojnimi zadevami

registrske tablice tega okoliša

razne poslikave na starem parlamentu

19. marec 2014, sreda

Canberra - Eden

Zapuščava najino sobo z osmimi ležišči - kings bedom in tremi pogradi. Ne vem, ali imajo Avstralci tako velike družine ali pa sva za ceno dvoposteljne sobe dobila skupna ležišča. Cena je bila ugodna, zato sva tudi pristala na te pogoje. Za celo hišo sva plačala slabih 60 evrov. Nasploh so prenočišča iz dneva v dan cenejša. Danes je bila soba le še 50 evrov, pa ji čisto nič ni falilo. Blizu plaže je in hotelček ima tudi bazen. Soba pa - klasika. Če se trend obdrži, bo kar v redu.

Malo si preberem o Canberri. Kar nekaj dogodkov, vrednih ogleda, je bilo do 16. marca in kar nekaj jih bo po 20. marcu. Saj ne morem verjet! Slabšega termina si ne bi mogla izbrati. Ok, saj greva lahko v katerega izmed množice muzejev, pa nama danes v tako lepem dnevu ne diši. Raje se zapeljeva na telekomunikacijski stolp in tam z liftom na 870 metrov višine. Razgled je čudovit. Ne vem sicer, zakaj kafiča na tem stolpu ne razglašajo za enega najvišjih kafičev na stolpih na svetu, če ne kar najvišjega (no, saj mogoče ga, le da jaz tega nisem nikjer zasledil), kar z lokacijo na 870 metrih nedvomno je. In sam vrh stolpa doseže okroglo kilometer višine. Nad morjem. Spodnja postaja lifta je pri 810 metrih...

Opoldne vključiva avtopilot na najini Toyoti in vijuganje preko precej nezanimive pokrajine se začne. Najprej vijugamo proti morju, potem nadaljujemo ob morju proti jugu. Malo se vmes ustaviva, pogledava zgodovinsko vas in nato dalje. Poskusiva se ustaviti tudi za popoldansko kosilo, pa ne gre. Še bolj so striktni, kot Italijani in do šestih zvečer oštarije ne delajo. Še večina tejkavejdžinjc je zaprta. In se voziva in voziva in pozno popoldne prispeva v Raj. V Eden, torej. S prehranjevanjem poskusiva tudi tukaj, ura je končno prava. V ribarnici dobiva ogromne porcije, okus je pa bolj tako-tako. No, če sem objektiven, v primerjavi s tem, kar je sicer po oštarijah, je tole tukaj še kar v redu. Pri pijački v sosednjem lokalju pa se zatakne. Moje pivo je pet dolarjev, Vesnin schiwasser pa deset! Schiwasser po slovensko je malinovec. Najprej mi je bil Raj všeč, ker ni bilo gužve, pa sem se počasi naveličal tega mesta duhov. Poskušava tudi malo poklepetati z domačini, pa ne gre. Ledeno hladni so. Nasploh so Avstralci vsi po vrsti osladno prijazni ali pa ledeno hladni. Zelo podobno odbijajoč narod, kot Američani, brez duše, brez toplote, ki sva jo bila navajena po Pacifiku. Kakorkoli, tak sklep sem sprejel sam pri sebi: če takole izgleda Raj, potem je zelo modro biti ateist.

stolp Telstre s katerega je bil lep razgled na mesto Canberra

celo mesto je gsto zasajeno z drevesi

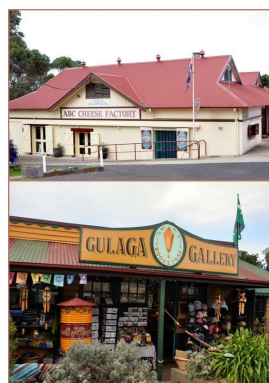
ogromna površina mesta

nekaj obdelanih njiv, drugače pa hiše zavite v drevesa

...pa še en črno-beli ptič, malce drugačen

na poti do Edna je bilo kar nekaj malih mestec, vsak po svoje raznolik

v parku mesteca Eden, je bilo kar nekaj tovrstnih ptičev

pogled na warf mesteca Eden

nekateri niso zdravi in še kar hranijo leteče podgane: golobe:)

Pacifik 2014

Victoria, Avstralija

20. marec 2014, četrtek

Eden - Foster

Spet lep in sončen dan. Prijetno hladen, bi celo lahko rekel, saj so temperature preko dneva tam nekje ned 22 in 25 stopinjami. Ko ob obali pihlja, je celo sedenje na soncu bolj prijetno, kot v senci. In to tudi počneva. Vsaj kavo tile Aussiji naredijo spodobno, če že hrane ne znajo. Vesna pofotosešna pelikane, ki se gnetejo okoli ribičev, ko le-ti čistijo jutranji ulov. Jasno, zakaj bi ptiči sami lovili ribe, ko jih pa brez muke dobijo kar pred mini ribarnico. Tudi galebi so tam in se borijo za svoj košček hrane. Le črni labodi ponosno plavajo naokoli in jih barbarska požrtija ne gane. Ja, prav simpatična je tale Mallacota. Danes, ko je čudovit dan, kot se je izrazila teta na bencinski črpalki: *ji-nje-vijtir-fejn-tjidaj*, ali po naše "Isn't it nice weather today?".

In nice weather je precej pomemben tudi za celo invazijo old timerskih avtomobilov. Prav lepo jih je bilo videti. In vsi po vrsti so se vozili in pri tem niti najmanj niso ovirali ostalih udeležencev v prometu. Nikakor! Pokrajina ob poti se je počasi spremenila in namesto hribovitega globokega gozda je v drugi polovici dneva prevladovala ravninska savana po kateri so se pasle črede živine. Ob cesti pa povoženi staroselci, kengurui. Srečava tudi kljunatega ježa, ki pred fotičem sramežljivo skrije glavo in pokaže le bodice. Jasno, fotič je bil v predalu in preden sem uspel ustaviti, Vesna pa ustreliti fotko, je ježek bistro ugotovil, da sva plenilca duš in je obrazek lepo skrnil. In tudi po fotografiranju ohranil dušo popolnoma nedotaknjeno.

Še nekaj prijetnih obmorskih vasic sva obdelala, v eni celo pojedla kosilo. Pa bi bilo bolje, ko ne bi! Itak je v kanti za smeti končalo pol kalamarov in tri četrt rakov. In vse omake in kuhan pomfri! Sem pa prišel do sklepa: če kje, potem je smiselno delat shujševalno kuro v Avstraliji. Prav čisto nobene (ampak res čisto nobene!) želje nimam, da bi zavil v oštarijo. Šele dober teden sva tukaj in sem se že začel ozirati po netu, če je kakršna koli možnost, da zapustiva kontinent in za preostali čas odletiva v Indokino. Ali pa kamorkoli drugam, le od anglosaksoncev stran. Tole tukaj je postal že pravi boj za preživetje. Pa saj jim ni za zamerit, kaj pa arestanti vedo, kaj je dobra hrana. Shujševalna bo, ni druge! Eno luknjo na pasu sem do sedaj že prestavil, v šestih tednih bom samo še kost in koža. In Avstralija mi bo podelila (bolje, vrnila) akademski naziv. Spet bom docent!

Trend cen motelov se je nadaljeval, kot si lahko samo želim. Pozno popoldan so bile cene le še vsega skupaj 40 evrov, v ceni vse komunikacije, bazeni, celo zajtrk. Motelov po vasicah pa več kot vseh ostalih hiš skupaj. No, to je bilo pozno popoldne. Zgodaj zvečer (takrat, ko sva ga midva rabila, jasno) pa se je na borzi prenočitev zgodil nepričakovan obrat, zavlada je panika in ... in za sobo sva plačala neverjetnih 70 evrov. V Fosterju je en sam motel in kjer ni konkurence, je cena po sistemu "Take it - or leave it". Hic!

ribiči čistijo, pelikani nestrpno čakajo na ostanke; galebi pa, če kaj mimo pade veselo skočijo

so kar lepi na pogled, a roke pa ravno ne bi stegovala v njihov kljun

Lakes entrance - pogled z vrha

prelepa peščena obala, samo čudno: le zakaj se nihče ne kopa?

danes srečavala veliko oldtimerjev; sami lepotci !

neskončni travniki s kravami ...

kljunasti jež se mi je spet skrčil preden sem uspela aktivirati fotič

21. marec 2014, petek

Foster - Koo Wee Rup

Dan ni idilično lep, je delno oblačno, delno sončno in enkrat pade celo nekaj kapljic. Če dan ni idiličen, je zato idiličen zajtrk. Sredi narave, v narodnem parku Wilsons Promontory, se ustaviva, prisvojiva mizo in pojeva do sedaj daleč-daleč najboljši zajtrk v zgodovini popotovanja po Avstraliji. Ribjo konzervo. Takega zajtrka v Sloveniji niti pogledal ne bi, tukaj je bil pa nekaj božanskega. In za povrh celo s čisto spodobno žemljico. Joj, kaj bi dal, da bi vsak dan lahko jedel ribje konzerve!

Sprehodiva se do morja, kjer svoje noge celo namočim v Bass Strait in ugotovim tisto, kar sem slutil že prej. Tile Aussiji so blesavi, da se kopajo v tem morju. Če se ne bi takoj obrnil in si šel pogret noge v mivko na obali, se bi mi še zanohtalo. Ustaviva se še v Tidal Riverju, popijeva kavo, v info centru ne najdeva nič uporabnega (razen tega, da se lahko sprehajava naokoli) in se odpeljeva z morja na bližnje sedlo, kjer se začnejo pohodniške poti. Jaz si omislim izlet na Šmarno goro. Tokratna "moderate" pot izgleda kot zgledno vzdrževana avtomobilska cesta in če ne bi bilo rampe, bi jo naša Toyota zmogla brez kakršnih koli težav. Če ne upoštevam dolžine in višinske razlike, je še cesta od Čada na

Cankarjev vrh bolj zahtevna, predvsem pa slabše vzdrževana. Ok, cesta je le do communication masta, naprej so stopnice, vklesane v skalo, kakih 250-300 jih je. In na vrhu je čudovit razgled na - oblake pod seboj. Bajе čudovite plaže so skrite pod oblaki in le občasno se ti toliko razpršijo, da je možno narediti kakšno (na pol v redu) fotko.

Kakorkoli, uro in pol hoje je bilo čisto koristno za moje noge. Nadaljevanje je bolj avtomobilistično obarvano. Voziva se. In pripeljeva. Na Phillip Islandu si hočeva ogledati stezo za Gran Prix. Če bi dala 315 dolarčkov bi celo lahko dirkala s kakšnim od prirejenih V8 dirkalnikov. Če bi bila do časa, seveda. Ko prispeva, zapirajo. In odprejo šele v ponedeljek. Hic! V Melbournu torej dirkala ne bova. In ne bova si niti ogledovala pingvinov. Saj nisva blesava! V sicer obupno slabem Lonely Planetu za Avstralijo (mar ni to avstralska založba?!) lahko preberem, da si te pingvine na leto ogleda preko tri milijone ljudi, ki se gužvajo v amfiteatru za 3800 gledalcev. E, sad računaj Tonček, ako umeš da računaš. Umem! In izračun pove, da bova Pinguin Pde (beri: Parade - res so kreteni s temi svojimi okrajšavami) huge parking zapustila ASAP. Res si ne bi kvarila prelepih spominov na pingvine iz Južne Afrike in delno tudi iz Nove Zelandije, kjer smo jih lahko v miru opazovali v krogu manj kot deset ljudi. V naravi.

Dan zaključiva v vasici Koo Wee Rup (ne, nisva prispela na Kitajsko, niti ne v china town, beseda je aborižinska in pomeni črna riba), kjer si za večerjo končno lahko privoščiva kebab. Daleč od turških iz Turčije, pa vendar neprimerno boljši od česarkoli drugega, kar sva imela možnost jesti zadnje dni (ribja konzerva danes dopoldan ne šteje med toplo hrano). In strinjava se tudi, da je bil celo ta kebab boljši od ljubljanskega horse burgerja. Dober je bil tudi vaški bar in pивce za živce v njem. Opazovati domorodce je vedno zabavno. Še posebej, če je kelnerca grogi (Vesna je sicer menila, da to ni bilo od pijače in da je zmešana po naravi - se pa oba strinjava, da je rezultat podoben). Kakorkoli, na sicer fancy blagajni se nobeno pivo (ki jih je bilo ogromno) ne blokira tako, da bi ven prilezel račun in je na veliko izpisana cena vedno \$0.00. Pri tem to ni ovira, da denar ne bi romal v predal, jasno. Za zabavo publike skrbijo po stenah razobešeni televizorji. Teh je skoraj več kot gostov in na vsakem je drugačen program, vsi športni ali stavni. Tudi gostje so posebni. Vaški posebneži, torej. Moški del, ki je v večini, zagreto razpravlja o politiki, nekaj žensk, ki si je priborilo mesto za šankom pa zagreto igra biljard. Vsi pa zmerno pijejo pivo (če ga pijejo zmerno, ga potem takem lahko pijejo v neomejenih količinah, bi modro pripomnil moj prijatelj).

rastlinje rastoče v mivki

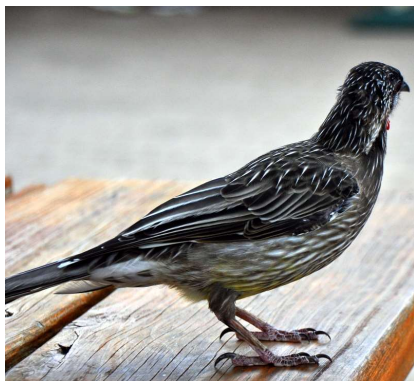
popestritev mivkaste plaže - Wilsons Promontory področje

in zopet lepi ptiči-papagaji, ki imajo dobro varovalno barvo med vejami

no, Tone je le šel preizkusiti temperaturo

ne vem zakaj, a ptiči so mi res zanimivi, ker je toliko različnih vrst in nekateri izstopajo z barvami in oblikami

na ta hribček se je Tone povzpел

...in na vrhu dobil lep zaslužen pogled na peščno obalo

...to ni puščava, to so sipine ob morju-vse v Wilsons Promontory

pot do vrha hribčka je bila urejena

nak, dirkali pa ne bomo; smo bili prepoznani

22. marec 2014, sobota

Koo Wee Rup - Melbourne - Kyneton

Današnji dan mi bo ostal v spominu predvsem zaradi izletov po Melbourneu. Kar nekaj jih je bilo, najbolj natančno pa sva si ogledala poslovalnice Europcara. In kar nekajkrat zgrešila cilj, kljub prijazni in govorno neumorni teti v telefonu. Ko sva iskala pristanišče, naju je pripeljala do Warfa (shopping mall), ko sva iskala chinatown pa sva se znašla v pristanišču (logično, saj je bilo na poti proti chinatownu, tistemu na Tasmaniji).

Med tem iskanjem je pred mene (mislim da skozi rdečo) zapeljal motorist in sem na hitro ustavil, da mu rešim glavo. Kar pa ni veljalo za mojstra Arabca s haremom v avtu. Njega je ustavila šele moja Toyota. Ok, motorist jo je odnesel s celo glavo, nam pa tudi ni bilo nič - razen razbitega pleha. Po navodilih iz call centra vzamem gospodove podatke in se odpeljem do najbližje poslovalnice Europcara po nov avto. 2,1 km mi pove moj super-truper telefon. In ura je šele pol dvanajstih dopoldan. Izgleda, kot da ne bo težav. Pa se vseeno začnejo. Avta naše velikosti nimajo. Lahko vzamem manjšega (kako poznano), če hočem. Nočem. V neki vmesni fazi razgovora mi celo povedo, da za moje dobro, ker sem v stresu po nesreči, itak ne morem dobiti novega avtomobila 24 ur. Company rule. Halo?! No, ta faza je bila hitro presežena

in urejena. Ampak, avta pač nimajo. Imajo ga na letališču. Pa se odpeljem tja. Jasno, da se zgodba ponovi, le da tukaj nisva bila edina gosta v poslovalnici, ampak sva predstavljala le kak odstotek vseh iskalcev avtomobilov. Ki jih seveda ni bilo. Avtomobilov, mislim. Štiri ure je trajal ping-pong in pogajanja. In razne razlage, zakaj pač ne morem dobiti avtomobila. Od tega, da je zame itak najbolje, če obdržim kar razbit avto, ker sem že navajen nanj, do tega, da v ponedeljek bi pa morda bili avtomobili, če se zapeljem do Adelaide. In vmes še vse variacije na to temo. Ah, ja... Kar naenkrat pa - obvestilo. Avto se je čudežno pojavil, nekdo je Camryja vrnil predčasno. Bingo! Ne vem, kdo je bil bolj vesel, ekipa tet, ki se jim je kar sam od sebe razrešil nerešljiv problem, ali jaz, ki se bom končno lahko odpeljal na ogled tega štirimiljonskega mesta brez duše. Mesto je brez duše, jaz jo imam, da ne bi bilo pomote.

Odpeljeva se v enakem avtu, kot sva se pripeljala. Razlika je le v tem, da ima nova Toyota drugo registrsko številko in nekaj kilometrov več. Pelje pa prav tako v redu. In ni razbita. Malo si mesto ogledujeva tudi iz avta, kar med vožnjo. Sterilne stolpnice, kot v katerem koli drugem (velikem) mestu. Edino, kar me pozitivno preseneti so gradbišča teh grdosij. Precej jih še gradijo. Za razliko od običajnih razlupanih žerjavov in zarjavelih plank, je vse lepo ograjeno in vsi delovni pripomočki in stroji čedno prebarvani v stilu z novogradnjo. Pohvalno. Pa tudi (avto)ceste so občasno dograjene z (nepotrebni) objekti, ki služijo le razgibanosti (lahko bi rekel estetiki) sicer suhoparnih objektov, kot so ceste. Mene je zanimalo tudi delovanje free flow cestninjenja, ki je v uporabi tukaj in v Sydneyu. Pred skoraj petnajstimi leti smo nudili Darsu inženiring postavitve takega sistema, pa (jasno) nismo imeli niti najmanjše šanse v konkurenci z dvorno firmo in njihovim super dragim ABC. No, enkrat sem si zadevo ogledal v praksi v Torontu na njihovem turnpiku, sedaj še tukaj na citylinku. Deluje neprimerno bolje kot ABC. In je tudi neprimerno cenejše za davkoplačevalce.

Pa se pripeljeva do Queen Victoria Marketa. V šoping, ki pa je bil po vseh Europcarovih zgodah in nezgodah zaradi pozne ure le še - window shopping. Meni v redu, Vesna vidno razočarana. Kupiva le nekaj sadja in v mesariji vidiva kenguruja. To slednje je malo drugače, kot v Dežellici, sicer pa je market po zloženosti precej podoben ljubljanski tržnici: hruške in jabolka, ne pa mango in papaja. Na moje vztrajanje pojeva nekaj svinjarije v lokalni piceriji in se odpeljeva v (tokrat le montrealski) china town. Eh, tukaj pa oštarij kolikor hočeš. Takih, ta pravih, ne tejkavejdžinjc. In (vsaj po jedilnikih sodeč) s čisto spodobno hrano. Ah, ja. Sem ga pihnil mimo z neučakanostjo. No, sprehodila sva se vseeno - tako prej po marketu, kot tukaj med Kitajci, kjer le uspeva malo pokukati v trgovine. In kot bi trenil je ura blizu sedme zvečer.

Ob tej uri si je pa že potrebno poiskati hotel. In se zapeljeva na obrobje vele mesta, ker je to logistično enostavneje in ceneje. Pa ni bilo niti enostavneje, niti (se mi zdi) ceneje. Uro in pol se voziva od ene do druge table z napisom "No vacancy", ko le dobiva v nekem motelu za mladoporočence (hmmm...) zadnjo sobo po dobrih 90 evrov. Ufff... peče! Sva pa zato že blizu najinega jutrišnjega cilja, od Melbournea slabih 150 km oddaljenega Bendiga.

naši toyoti bo treba zamenjati odbijač; arabec ima pa kar veliko škode; ampak kaj češ: varnostno razdaljo je treba imeti; jaz že vem kako je to :(

pa take dolgeee grdosine se vozijo po cestah

mostovi vsak po svoje malce novodobno umetniško ustvarjen

vhod v znano veliko tržnico; a po lepoti jo ljubljanska prekaša!

na tržnici dobiš sadje, zelenjavo; prodajalci predvsem turki, arabci

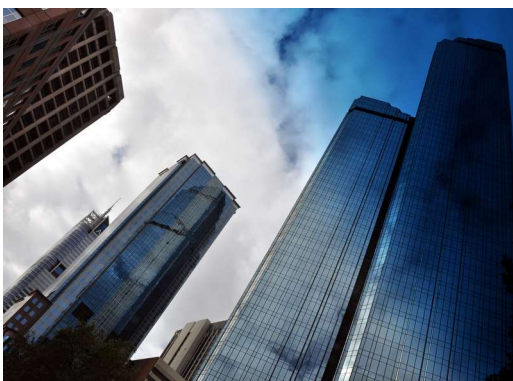
...med mesom zasledila tudi kengurujevo; upam, da kdaj naletiva na kak BBQ in vrževa tudi kak tak kos mesa nanj

stolpnice, stolpnice.... meni osebno kljub izvirnosti, dolgočasne

je pa kar veliko starih stavb, hiš, ki so prava popestritev

...pa še ena stolpniška

v chinatownu so predvsem majhne restavracije iz katerih je omamno dišalo; a mene tiščalo v želodcu po no comment pizzi

brez lampijončkov in kipov pa ne gre v chinatownu

chinatown vpet med evropsko kulturo

23. marec 2014, nedelja

Kyneton - Bendigo - Ballarat

Muzej je naš prvi današnji cilj. Muzej kitajskega zmaja. Moram reči, da je to kar zanimiva zadeva. Prvič v življenju sem videl avtentične (ne plastične ali filmske) sto let stare kitajske papirnate zmaje. Za po vrhu se celo hvalijo, da imajo največjega kadarkoli narejenega papirnatega kitajskega zmaja. No, tole je sicer treba jemati s kančkom soli, na splošno pa je bila zadeva kar zanimiva. Razen kitajskih vrtov. Slednje bi bilo bolje, da ne bi kazali. Zanimiva je bila tudi škotska pleh muzika (ali naj raje rečem dude muzika), ki je korakala okoli muzeja na čelu dobrodelne povorke. In pa kulturni festival pred mestno hišo iz leta 1860, ki je sicer rahlo spominjal na Talente, a vendar. Tudi publika je bila omejena na starše, sorodnike in prijatelje nastopajočih ter nekaj časa še plus dva. Plus dva - to sva bila midva.

Bendigo je, sicer nedeljsko prazen, naredil na naju precej boljši vtis, kot plastičen Melbourne. Viktorijanska arhitektura s starim tramvajem sredi ceste je pač za najine oči precej lepša, kot beton in steklo. Tako sva bila navdušena, da sva se celo odločila in teto v telefonu povprašala po oštariji. In, morda zaradi posledic pomanjkanja hrane v zadnjih tednih in s tem povezane grožnje Velike lakote, se nama je obema hrana zdela celo dobra. Še Shiraz je bil na nivoju južnoafriških.

Sonček greje, trgovine na fusingerici so odprte. Tudi kafiči so odprti. Vsak imava svojo zanimacijo. Jaz na kavo, Vesna v šoping. Sliši se enostavno, pa ni bilo. Kavico sem na koncu celo uspel naročiti, čeprav je bilo za punco na oni strani šanka kar stresno. Na njeno vprašanje "small, regular or large?" ji nisem znal odgovoriti, ampak sem kar pokazal na eno izmed samplov skodelic na šanku. Komplicirano. Punca ne ve ali je to small, regular ali large. Pa ji povem, da tudi jaz ne vem in da me pravzaprav niti ne zanima, kako se imenuje, le to velikost bi rad. Ampak. Ona mora blokirat in ona tudi ne ve ali je tista šalica small, regular ali large. Kdo pa ve? Specialistka za točenje kave iz avtomata, jasno, ker ji ona to napiše na listek. Ah, ja... No, po usklajevanju s specialistko, sem nekako le lahko plačal in se usedel na sonček, počakal, da so mi dostavili (mislim da) regular size cappuccino in končno lahko pljuckal ter opazoval dogajanje okoli sebe. Na koncu se je celo izkazalo, da se je vse izteklo zame tako rekoč idelano: popil sem kavico in Vesna ni uspela nič zapraviti.

Vožnjo s tramvajem in spust v rudnik preskočiva. Tramvaj bi sicer bil morda zanimiv, sva ga pa zamudila in vrag vozi po voznom redu, čeprav prazen. Rudnik pa po prospektih sodeč ni nič posebnega in ker sva že bila v podobnih rovih, ne bi spet ponavljala. Raje se odpeljeva novim izzivom naproti. Še posebej, ker najina 2,5 litrska Toyota kuri le dobrih sedem litrov z alkoholom zmešanega bencina na sto kilometrov po neverjetnih 91 centov za liter. Po dolgočasni, presušeni, stepski pokrajini se torej peljeva skozi Maryborough v Ballarat, kjer se nastaniva v cenovno primernem hotelu in odpraviva na popoldanski in večerni ogled mesteca. Spet prijetno, viktorijansko zaspano mesto, velikosti Celja. Pogledava si še kam naj greva jutri na ogled. Če bova tudi šla, nisva več čisto prepričana. Do sedaj sva bila, ko pa sva videla te neskončno velike parkinge za trume obiskovalcev, naju je malček minilo veselje. No, se odločiva jutri.

Zvečer sva se odločila za še eno azijsko restavracijo. Tako sva bila zadovoljna za kosilo pri Kitajcih, da zavijeva tokrat k Indokitajcem. Napaka. Od prejšnjega obroka je minilo vsega skupaj šest ur in v šestih urah homo turistikus australis še ne more biti zlakan do izčrpanosti. Ah, ja... To bi vendar morala vedeti. Rezultat? Prav anemična in brez pravih okusov je bila večerja.

stoletni kitajski zmaj v Bendigo

škoti so lepo igrali

kar veliko ljudi se je zbralo na tej prireditvi in strumno so korakali za škotskimi glasbeniki

nekatero so pele, druge plesale ...

nisem preizkušala zdravih burgerjev

town hall v Bendigu iz leta 1860

hotel Shamrock še vedno aktiven

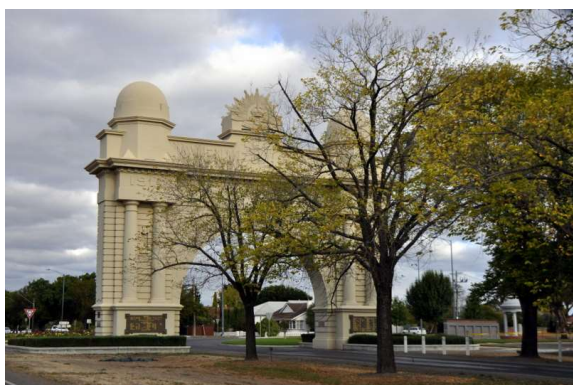
tudi v Bendigu vozi turistični tramvaj

pokrajina je več ali manj taka ...ravnina, požeta pšenica, vse rumeno, rjava ...

ovčke....

nek spomenik v Ballaratu

center mesteca Ballarat - nedelja zvečer

24. marec 2014, ponedeljek

Ballarat - Geelong - Port Campbell

Muzeja zlatokopne vasi s šovom si nisva ogledala. Kot sem se bal, je to prirejeno za Japonce in Kitajce. Parking za osebne avtomobile je bil sicer le delno zaparkiran. Obetavno! Parkirava in se odpraviva proti vhodu. Ampak. Takrat zagledam še en, parking. Huge parking, ki je bil popolnoma zafilan - z avtobusi. Na levo krug! Res nima smisla capljati v gužvi in poslušati rutinsko drdranje vodiča. To lahko vidim na televiziji, če me zanima. Itak gre pa za repliko in je tako ali tako vse plastično. Slabih sto dolarjev, kolikor želijo imeti na mitnici bova raje bolj koristno porabila. Recimo za poštino. Tri dni in paket bo v Deželici, obljubijo. Me prav zanima.

Spotoma se ustaviva tudi v eni izmed množice vinarn. Kar tako sva jo izbrala, brez plana. Značilen hangar industrijske proizvodnje vina, popolnoma brez duše. Celar door pa nudi danes le pokušino vin, kosila so le med vikendi ali po naročilu. No, degustacij vin se kot šofer ne bom šel, sploh pa ne na tešče. Mislim, da sva z vinskimi kletmi zaključila do Barosso Valley, kjer proizvajajo Hoferjevo vino za par evrov. Me prav zanima, kako ga uspejo narediti tako poceni in potem še razvoziti po celem svetu.

Relativno zgodaj sva zato v Geelongu na morju. Zaliv si deli z Melbournom, kar nekaj bark je v marini, vse so lokalne. Tokrat je kavica v zavetrju. Prav nič toplo ni in brez puloverja ali flisa bi bilo krepko mraz, čeprav je ura ena popoldan. Gledam, kaj bi se tukaj dalo videti, pa mi niti knjiga, niti telefon ne znata svetovati. Kar nekaj stvari je must-see in za vsako napišejo, da je oh-in-sploh in ... nič več. Take nategunce (upam) pozna in dokler ne vidim črno na belem, kaj mi lahko pokažejo, se pač ne bom udeležil dobrodne akcije pri vstopninah. Kolikor sem se naučil v zadnjih mesecih, bolj kot je zadeva world famous, bolj se jo je potrebno izogibat.

Zato se pa ni potrebno izogibat Great Ocean Roadu, ki vodi ob prijetni obali z res lepimi plažami in temperaturami vode in zraka kot na Baltiku. Torej: za pogledat lepo, za kopat pa nikakor. Mestece za mestecem je popolna turistična industrijska franšiza. Avstralska franšiza. Spet ni kje jesti, hic! Tudi vikendice so značilno novodobne. Ena bolj futurističnih oblik, kot druga. Beton in steklo v najhujši obliki.

Je pa zato za pogledat malo po naravi. Recimo koale. Kar na drevesih okoli ceste se pasejo na manna gum evkaliptusih. Luštkani so, skoraj tako luštkani kot njihove plišaste kopije v suvenirdžinjah. Fotič poje, Vesna je nasmejana do ušes. Pa najprej ni hotela iz avta, ko sem na hitro ustavil in ji rekel, naj si gre pogledat koale. Zajebavaš, je rekla. Tako nekako je

vse skupaj zgledalo kot safari v Južni Afriki. Pelješ se po cesti, vidiš žival, ustaviš in fotkaš. In se odpelješ dalje. Do naslednjega drevesa s koalami. In tako dalje vse dokler ne prideš do konca ceste, kjer je svetilnik. Tak z vstopnino. Ampak. Žal je že zaprt, pove mitničar. In doda, da sedaj, ko je zaprt glavni vhod, gremo lahko pa (zastonj) skozi zadnji vhod in vse lepo pofotkamo. Hmmm...

Najbolj znan Avstralski svetilnik, koale in mrtev gozd zapustiva in se odpeljeva poiskat prenočišče. Ampak. Spet imava težavo z netom. Malo odštekan hotelček sva našla, prav prijetno bi bilo prenočiti in v vaški birtiji posedeti ob pijački, če ... spet ne bi vlekel Vodafone. In da je situacija popolnoma brezupna, niti WiFija ni. Kaj to, niti interneta nimajo v vasi! Le satelitski telefon, Iridium, ki pa ni primeren za prenos podatkov. Pika.

In ni niti bencina. Zaprto. In ni ga niti v naslednji vasi. Še ena vas dalje ima črpalko z velikim napisom "Out of order!". No, vrag odnio šalu! Lučka mi gori že zadnjih sedemdeset-ali-toliko kilometrov, do naslednje vasi jih je slabih dvajset in Toyota mi z vso resnostjo zagotavlja, da po devetih kilometrih ne bo več vozila. Ura je noč in ponoči pod avtomobile skačejo kenguruji. Enega poštene velikosti je ravnokar zbil avto za katerim sva vozila. Odbijač popolnoma fuč. Neugodno. No, nekako le prispeva do Port Campbella, kjer imajo (pomanjkanju primerno) drag bencin, cel evro in sedem centov stane. In imajo internet in vleče Vodafone. Nimajo pa prenočišča. Hic! Očitno bova le morala prej začeti z iskanjem sob, takole zvečer je potem problem. Kakorkoli, v vasici z 260 prebivalci je kakih deset ali petnajst hotelčkov in (skoraj) v zadnjem dobiva (tokrat brez skoraj) zadnjo sobo.

waterfront v Geelongu ima ogromno teh lesenih skulptur, ki prav poživijo dolgočasno rivo

marina v Geelongu je nabito polna

sosed je jedel neko skropucalo od jedi: neko gratinirano cvrtje s klasičnim pomfrijem ... samo, da sem pogledala, me je začela peči zgaga

pogled na zaliv v Anglesea

pogled na zaliv v Urquhart Bluffu - vožnja po Great ocean road

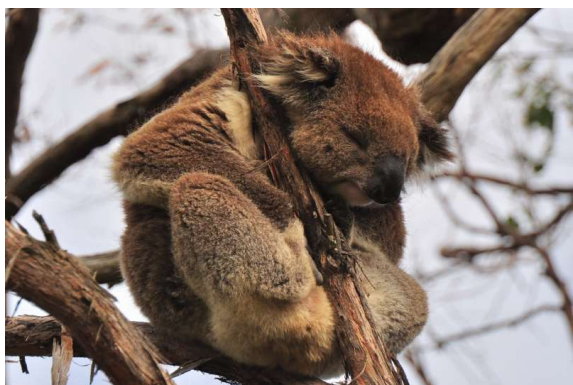
sredi ceste postavljen spomenik graditeljem te ceste

v ozadju Split Point Lighthouse, kateri je bil zgrajen že 1891 leta

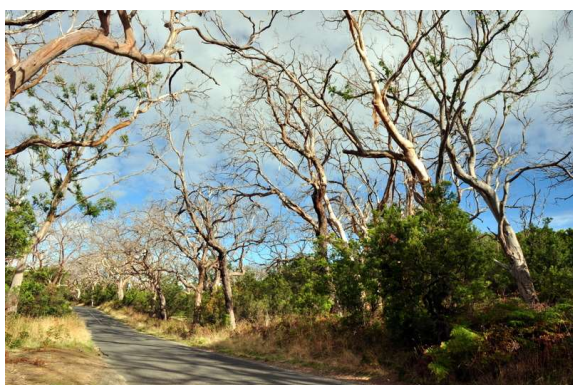
dečve na plaži sedijo na mrzli mivki-vse za lepo fotko

koala mirno spi, navkljub ljudem pod drevesom

toliko koal je bilo, nekatere kot plišasti medvedki ... cortik :)

ogromno posušenih evkaliptosov

..in pa Cape Otway lightstation, kateri je bil zaprt in smo ga gledali le od daleč

25. marec 2014, torek

Port Campbell - Portland

Jutro je čudovito. Čas za ogleda dveh parkov, Dvanajst apostolov in Zaliva otokov.

Narodni park z imenom 12 Apostoles ima zanimiv izvor imena. Najprej se je zadeva imenovala Sow and Piglets, ker pa je to težko izgovorljivo ime za instant turiste, so si v šestdesetih letih prejšnjega stoletja izmislili ime Apostols. Efekt je bil takojšen. Navdušeni nad inovacijo, so kmalu pogruntali, da bi bil upgrade imena tudi modra poteza. Takrat še niso poznali nazivov kot recimo Apostols ver. 2.0 in so se oprijeli nečesa bolj naravnega. Ker je merska enota za apostole, to se ve, ducat, so torej ime spremenili v 12 Apostols. Do sem vse lepo in prav. Ampak. Skal v morju je le sedem in če se doda še vse čeri, jih ni več kot enajst. Problem? Niti ne. Uradna razlaga je, da se s kopnega res ne vidi 12 skal, s helikopterja se jih pa. In če si pravi turist, potem si moraš 12 apostolov ogledati iz zraka. In pika. No, midva nisva prava turista.

Nisva niti prava turista v smislu hvaljenja nečesa, kar je bogato reklamirano. Obala, dolga nekaj deset kilometrov je iz peščenjaka, ki ga erozija hitro brusi (okoli 2 cm na leto) in kreira zanimive skulpture. Ampak. Visitor center je samo na enem koncu in tam se tare turističnih avtobusov. Lepo urejena pot do klifov je kratka, pogled povprečen. Če mene kdo vpraša za mnenje, sta Kapadokija na Anatolijski planoti ali Brice Canyon v Skalnem gorovju, ki sta oba narejena iz podobnih kamnin, lepša. No, vsake oči imajo svojega malarja.

Vsekakor se cel dan ustavlja in plezava po klifih gori-doli in levo-desno. Lepo urejenih poti in stopnic do morja je veliko. Če bi bilo še za kanček topleje, bi bilo pa sploh odlično. Prvič v življenju vidim po zraku leteti morsko peno. In to ne po zraku ob morju, ampak po zraku nekaj deset metrov nad morjem in še nekajkrat toliko od morja. Ja, veter precej vleče in kanali pod naravnimi mostovi in skozi žrela ga le še potencirajo, da nosi cele kosme pene globoko v zaledje. Zanimivo.

Večinoma srečavamo iste obraze. Vsi se lepo sprehajamo po (asfaltiranih) pohodniških poteh. No, nekateri plezajo tudi preko ograj in z roba klifov fotografirajo v globino pod seboj. Pa naj si bodo to mladi Francozi (koji se čeliče - v hladnem in vetrovnem vremenu so praktično brez resnih oblačil) ali podobno mlada dolgonoga dama v rdečem, ki potuje naokoli sama in zato nisem uspel razbrati njenega poretla.

Naučim se kar nekaj o ship wreckih na tem koncu, pa kitolovstvu, ne nazadnje o geologiji in ostalih zadevah. Parki (in ne samo parki) so na gosto opremljeni z raznovrstnimi edukativnimi panoji. Odlično! Tako izvem tudi, da je otok pred nami to šele od leta 1990. Do takrat je bil povezan s celino z London bridgeom. Nekega januarja tega leta pa se je ta naravni most brez vidnega razloga porušil in na novo nastalem otoku sta ostala dva prestrašena turista. Ni bilo druge, kot da so ju na obalo spravili s helikopterjem. Otok je v bistvu nekaj deset metrov visoka skala s ploskim vrhom in popolnoma previsnimi klifastimi stenami. Skozi otok je speljana še ena luknja - pravzaprav je otok v bistvu en sam lok in le vprašanje časa je, kdaj bosta iz enega nastala dva otoka. Zanimivo.

Zanimive so tudi ptice selivke in njihove selitvene poti ter skrb za mladež. Mladičke nafutirajo in potem odletijo na Aleute. Novi zarod pa počaka, da mu zraste perje, se sam nauči leteti in dober mesec kasneje odleti za ta-starimi. Hja, očitno je že prav tako, da se morajo otroci pač sami znajti v življenju.

Če so ptice zanimive, so pa bazenčki pod naravnimi mostovi v naslednjem parku, ki ima (vsaj meni) znano ime Bay of Islands, čudoviti. Nasploh je Bay of Islands za moj okus lepši od 12 Apostolov. Je pa narejen na isto vižo - iz podobnih kamenin. Največji vtis naredi name The Grotto, jama s sladko vodo kakšnih deset metrov nad morsko gladino. Nad njo se pne naravni most. Res lepo!

Ampak vsega lepega je enkrat konec. Nama je to povedal želodec. Za razliko od ostalih avstralskih narodnih parkov, kjer se kar tare piknik placov, jih tukaj ni. Midva pa s polnim prtljažnikom samih dobrot. Dobrot? Avstralskih dobrot? No, ja... z nečim, kar spominja na hrano iščeva prostor, kjer bi lahko naredila "Agravakadabra! Mizica, pogri se.". Na koncu obupava in pojeva vsak po en mini sendvič kar v avtu. In naprej, novim zmagam naproti. Rezultat? Večerja Pri Kitajcu v Portlandu je bila spet dobra.

Blizu tretje popoldan je že, ko se torej iz dežele skulptur končno odpraviva preko Warrnaboolu in Port Fairyja v Portland. Vmes se ustaviva na Whales sanctuaryju (ma, kakšno zatočišče neki, ogromen parking in terase na klifih namenjene ogledovanju kitov - pozimi). Ogledava si še zanimive super moderne vile in ustaviva na foto sešnu britofa. Slednje je pri nas že kar obvezna zadeva. In britof v Warrnamboolu je morda celo bolj zanimiv, kot so ljubljanske Žale.

Obala je čudovita. Dokler jo človek opazuje iz avtomobila (z vključenim gretjem). Neskončne peščene plaže z res lepo in tudi na otip prijetno mivko v vznožju veličastnih klifov ne najdeš povsod. Pravzaprav, do sedaj česa takega sploh še nisem našel. Vendar. Moti eno samo dejstvo. V vodi raste kelp. No, kelp sploh ne bi bil problematičen, če ne bi bil linearno povezan s temperaturo morja. To prečudovito obalo namreč obliva Južni ocean. Ko se tako postaviš na vrh klifa in ti v obraz piha veter petih ali šestih boforov, je med tabo in Antarktiko le še mrzlo morje, Antarktični ocean.

pogled na Port Campbell

pa prvi Archi

otok na katerem domujejo brezskrbno ptiči

visoki klifi, prekrasne mivkaste plaže

...če bi bila še prava svetloba, bi se otočki svetili...

nekateri so prav hecne oblike

najbolj pogost posnetek teh 12 apostolov; danes ni bila najlepša svetloba

jama, fant stoji v kotanji sladke vode, pod njim pa buči morje - dvonivojsko

sem najprej mislila, da je od kakšne žuželke, dokler nisem videla, kako po zraku letijo morske pene

bay of islands - ta otoček se bo tudi vsak čas sesul

ribič lovi ribe na reki, za njim pa je morje - antarktični ocean

nenavadni spomeniki na pokopališču v Warrnaboolu

Pacifik 2014

Južna Avstralija, Avstralija

26. marec 2014, sreda

Portland - Robe

Tour de phare. Ali po naše od svetilnika do svetilnika. Na koncu sva jih že tako naveličana, da jih Vesna niti pofotka ne več. Večina jih čepi v narodnih parkih. Sicer so pa tako ali tako četrtnina ozemlja narodni parki. In danes celo lahko pozajtrkujeva v enem izmed njih. Bush breakfast. Najprej pa v Hofer (ala Aldi) po kruh, sir in pršut. In jogurt. Danone. Edina zadeva, ki je taka, kot doma. Hoferjevo vino (avstralsko, jasno) je pa celo cenejše, kot v Deželici. Cifra je ista, le pripis je drug. Tukaj namesto EUR piše AUD.

Kar nekaj narodnih parkov prevozi in na veliko koncih se ustaviva. Dober dan je za nama. Klasičen safari v stilu Južne Afrike imava. Ogled divjih živali iz avta. V naravi vidiva (in pofotkava) emuje. Vidiva (in ne pofotkava) tudi več vrst kengurjev, kljunastega ježa ter več čudovitih velikih raznobarnih papig. Koale tokrat niso bile na ogled. Tudi jurčkov in lisičk na žalost ne najdeva. Peljeva se namreč po gozdni makadamski cesti skozi narodni park ob reki Glenelg. Lepo, celo zelo lepo! Še posebej sva navdušena nad emuji, avstralsko inkarnacijo afriških nojev. Noje sem jedel, bom imel kdaj priliko tudi emuje? Malo sva razočarana, da nama res čudovitih papig ni uspelo pofotkat, pa se nam kasneje ob jezeru McIntyre narava oddolži s sicer drugačnimi, vendar tudi čudovitimi pticami.

V Nelsonu na kavo in na sonček. Temperatura je končno malo višja in je že prav prijetno. Prijetna je tudi okolica ob izlivu reke v morje. Še nekaj kilometrov in adijo Victorija, pozdravljena Južna Avstralija. Razlika je opazna v trenutku, namesto 100 km/h je po novem omejitev 110 km/h. Meja sicer ni prav na široko objavljena, edino kanta za smeti je na njej in resen napis, da je potrebno zaradi biosecurity vanjo zmetati vse sadje in zelenjavo. Ja, saj že ves čas govorim, kako nezdrava je vegi prehrana, pa me nihče ne jemlje resno. Ampak, Avstralci že vedo!

Port Macdonnell, svetovna prestolnica jastogov. Hic! Ampak, če tako piše, bo že držalo. Morda je celo res, saj sva videla celo eno trgovino, kjer so jih prodajali. Kuhane. Vendar, to ni za nas, saj nimava kuhinje, da bi jih lahko pripravila do konca kot je treba. Vsaj takrat sva tako mislila. In živela celo popoldne v zmoti.

Zato kar urno na Mount Gambier. Nikjer nisem zasledil nič opisov tega kraja. Lonely Planet, ki ga vestno voziva s seboj sem skoraj že nehal brati, tako slabo je napisan in za povrhu še tako neorganizirano razmetano. Preden najdeva opis kraja, ki je pred nama, sva že mimo. Itak pa piše za vse enako - da so sploh-in-oh, kaj je pa to sploh-in-oh, pa ni nikjer razloženo. Tako sva bolj odvisna od lokalnih prospektov in interneta. Kjer Vodafone pač dela. Sem za vic še enkrat preveril in LP se bolj posveča nekemu muskontarju, Dave Graney po imenu, ki je itak odšel špilat v Melbourne, ker je bilo to mesto zanj brez veze. Modro jezero je pa, tako vodič, le ena izmed šestih stvari, ki se jih v Mount Gambieru da videti (skupaj z zaprto galerijo, repliko neke ladje in nekaj kraškimi požiralniki). Brez komentarja.

Torej, Mount Gambier je nekaj posebnega. Sredi neskončne, dolgočasne in izsušene rjavo rumene ravnine se dviguje krater in v kraterju ultramarin modro jezero. Fascinantno! Nič drugega ni na tej ravnini, kar nese pogled v daljavo, le en stožčast hrib z jezerom na sredi. In to ni nikjer na veliko objavljeno in to ni narodni park. Kdo bi jih razumel? No, mislim, da sem jih vseeno skužil. Narodni parki so tam, kjer ni ničesar in torej ni ozemeljskih interesov. Saj tudi kaj ni za videti po vseh teh silnih narodnih parkih, če sem pošten. Lahko se pa sprehajaš. Okoli Mount Gambiera pa je mesto in tukaj živijo ljudje in pač ni prostora za narodni park. Simpl. Hecno, ampak, mislim, da je moja hipoteza kar pravilna. Kakorkoli, Mount Gambier je bil eden izmed highlightov Avstralije do sedaj, primerljiv z Devils Towerjem v Black Hills v Wyomingu.

No, mi gremo dalje. Temperatura je v Mount Gambieru, ki je od morja oddaljen morda deset ali petnajst kilometrov in le deset metrov nad njim, popoldan dosegla 28 stopinj. Kar pomeni, da sem dolge hlače urno zamenjal za kratke. Ampak. V Beachportu, ki je bil spet ob morju, je strumno padla na 19 stopinj. In ob dodatku vetra tam okoli šestih boforov je bilo kljub soncu spet (blago rečeno) hladno. Kar pa ni motilo srečne družine, ata, mame in treh malih nadebudnežev, da se ne bi vrgli v kopalke in odracali v Južni ocean. Nekaj časa jih gledava z varne razdalje, ko pa so do vratu v vodi, se vsa premražena le odpraviva v avto. In vključiva gretje. Očitno je čeličenje avstralski nacionalni šport in ga skupno trenirajo celotne družine. Le še bake i deda s palico v roki se je manjkalo. Malo si pogledava še mestece, kjer ni kaj videti (v Lonely Planetu je popolnoma enakovreden opis kot za Mount Gambier), še resne oštarije in hotela nimajo. Kaj šele karkoli drugega, kar bi bilo lahko na ogled. No, imajo pa neskončno dolg pomol še iz 19. stoletja in to je njihova največja turistična atrakcija.

Robe je klasičen turističen kraj in tukaj bova pričakala jutrišnji dan. Soba je tokrat s kompletno kuhinjo (prvič v Avstraliji) in Vesna je urno odromala v trgovino v šoping. Menda bodo za zajtrk jajčka na putrčku.

Cape Nelson - svetilnik iz leta 1884

na poti po parku ob reki Glenelg sva srečala emuje ... skuštrani suhljati

reka Glenelg se vleče skozi čudoviti gozd

v Nelsonu ob reki kar nekaj novih ptičev;

pa smo prišli v Južno Avstralijo

požgana-rumena trava, polno krav ...

jetty iz leta 1861, ki ima tire - Port MacDonnell

jezero v kraterju v mestu Mount Gambier

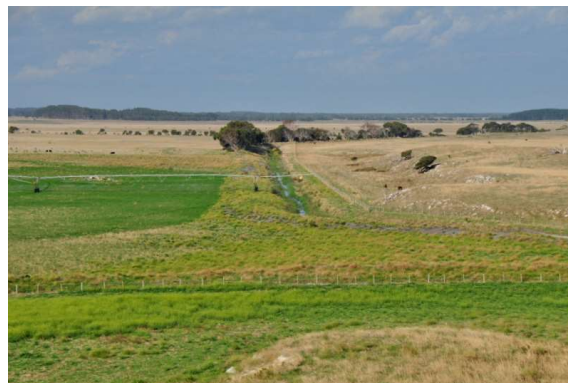
te črnoglave z zelo dolgim kljunom so bili sploh zanimivi

odštekane barve ptičev na jezeru

nekateri gredo celo v morje pri 6Bf vetra in verjetno 18 stopinjah morja ... no ja, so kar pogumni ti v Beachportu

skopali prekop, da so izsušili močvirje, danes pa imajo na račun tega neskončne njive - pred Beachportom

27. marec 2014, četrtek

Robe - Adelaide

Po jajčkih na putrčku se nadaljuje Tour de phare, dodan mu je še Tour de marina. Tako v Robeju, kot na Jaffa point imajo novi, lepi in neskončno varni marini. Skopani sta v peščeno ravnico in popolnoma zaščiteni, tako pred vetrom, kot pred valom. In obe sta (skoraj) prazni. Še posebej slednja, ki je postavljena umetno nekam, kjer naj bi bil nekoč turistični center. Sedaj ni še ničesar, razen ogromnega marnskega bazena z le nekaj postavljenimi finger pontoni in pa nekaj že zgrajenimi vilami s privatnimi pontoni. Manjkajo pa najpomembnejše stvari. Trgovine in restavracije. In hoteli. In brez kuža&avto pralnice tudi ne bo šlo. In taka na kovance mora biti! Vsaj tega je v Robeju dovolj in, presenetljivo, (skoraj) ni tejkavejdžinjc.

Tako, še kratek postanek za kavo v Kingstonu SE (kaj pomeni SE v imenu ostaja skrivnost) in odpeljeva se v 150 km dolg narodni park Coorong, v mojem elpeju opevan kot nekaj božanskega, eden izmed devetih čudes Južne Avstralije. Torej. Park je bil ta teden "closed". Izvaja se deratizacija. A-ja-ja-jaaah! No, izkaže se, da je čisto vseeno ali je open ali closed, slana blatna mlakuža vsaj v dolžini 50 km tako smrdi po scavnici, da niti pomisliva ne, da bi se ustavljala. Uboge ptice!

Se pa zato ustaviva v Tailemu in ogledava postavitve starega mesta. Umetno postavitve s pravimi razstavnimi predmeti. Stare, neuporabne eksponate, tudi kar cele hiše, kinodvorane in vagone, so nabrali po Avstraliji, jih prepeljali na to mesto in postavili mesto, kot naj bi bilo ... hmmm ... pravzaprav ne vem kdaj - razstavljeni so tako predmeti, ki spadajo v prvo polovico 19. stoletja, kot taki iz druge polovice 20. stoletja. In skodelica za čaj s sliko Harryja Potterja je celo iz 21. stoletja. Skupno jim je le to, da so vsi po vrsti obupno zanemarjeni in železni za povrhu že močno rjavi. Mislim, da je edino prikazan odpad rabljenih avtomobilov avtentičen. Od postavitve pred okoli četrto stoletje očitno niso vložili v obnavljanje niti dolarja. In tudi ob postavitvi ne kaj dosti v restavriranje starih predmetov. V želji prikazati čim bolj avtentično nastopajo tudi lutke. Vendar. Namesto, da bi se potrudili in lutke oblikovali namenu ustrezno, so zaposlili kar one iz izložb trgovin z oblačili. V Avstraliji nekoč davno so očitno živele le idealno raščene in bogato obdarjene mladenke in sami postavni mladeniči. Starcev ni bilo. No, to je bilo nekoč, danes še midva nisva med starimi in tisto malo mladenk, kar jih je še videti naokoli, je pošteno zamaščenih. Ekipa, ki zadevo upravlja, je tudi vredna svojega denarja. Še najbolj bi pasala kar med eksponate. Skratka, vse skupaj je družinska poslovna pogruntavščina, ki je lahko kar šolski primer faze molzne krave.

Še most in mesto Murray Bridge si pogledava in zavijeva v gričevnat svet obrobja Adelaide med neskončne vinograde. Ravno prav dolgo sva celi dan kolovratila naokoli, da sva sedaj prepozna za degustacije. No, ujela bi jih zadnje minute, pa si premisliva. McLaren Vale zapustiva in se odpeljeva proti Adelaidi. Spet na hlope. Tokrat je črpalk dovolj, sva pa midva trmasta. Računala sva, da bo v velikem mestu konkurenca in zato bencin poceni, vsekakor manj kot evro za liter, pa imajo prav vsi isto ceno: 1,5999 dolarja za liter. Očitno so zmenjeni, barabe! Vsaj deset jih spustiva, potem pa le priznava poraz in se na eni ustaviva. Toyota sicer meni, da bi se lahko peljala še 4 km, pa je ne poslušava. Za 20 dolarjev natočim, ni vrag, da jutri najdem drugačno ceno. Pa tudi če bo višja! Sva pa s pomočjo Gugla, Bukinga in delujočega Vodafona našla poceni in dober motel. Vsaj hotelirji še niso zmenjeni...

obelisk v Robe iz leta 1855 - svetilnik naj bi opozarjal ladje, ki so mimo plule

skoraj prazna marina v Cape Jaffa anchorage ... zanimivo bi bilo zvedeti koliko stane tukaj privez; jadronic na tem koncu južne avstralije skoraj ni videti ...

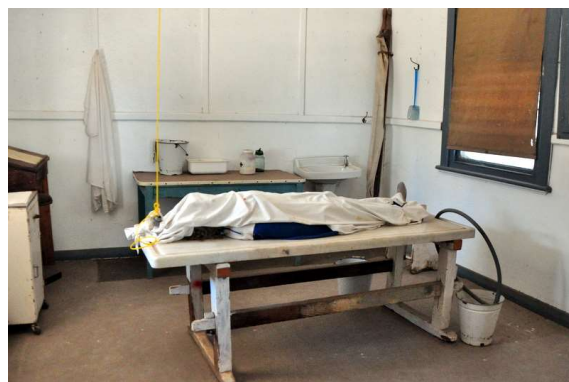
tovrstnih tabel za pranje psov sva videla že kar dosti po AU ...

narodni park Coorong, zelo smrdeče, tako, da sva bila kar razočarana glede na to, da je bil ta NP med must to see

pa še en kolaž tega Old Tailern towna - svašarnica od 19 pa do 21 stoletja :)

to je pa stara mrtvašnica - zelo nazorno, še truplo je zelo staro :)

lastnik je tudi oldtimerski ... obleko je imel še iz tistih starih časov, pa slamo po obleki tudi

ena od starih hiš je bila tudi prodajalna z alkoholnimi pijačami

takih rož pa še nisem videla... jasno, rastejo samo v Old Taillem townu

odpad avtomobilov ali muzej z drago vstopnino?

stari Murray Bridge iz leta 1879-prvi najstarejši in oh in sploh v avstraliji po velikosti

neskončni vinogradi na področju McLaren Vale

28. marec 2014, petek

Adelaide - Burra

Bolj kot berem highlightse v Adelaidi, manj vidim, kaj bi bilo za videti. Na koncu ostane le še centralna tržnica in pa južno avstralski muzej. Slednjega ne priporočajo reklame, tega je priporočil prijatelj. Enajst minut (po Guglu) se raztegne na slabo uro čakanja pred semaforji, da zmoreva 6 km od hotela do centra. Prej bi bila peš! Punci v avtu pred nama se očitno mudi na šiht in naredi točno to. Izstopi in po nekaj minutah (ko smo mi še vedno na istem mestu) že izgine za horizontom. Parkirava kar v garažni hiši in - jesss! - našel sem garažno hišo, ki je (skoraj) dražja od ljubljanskih. Za tri ure plačava 15 dolarjev, 10 evrov torej.

Na tržnici takoj opaziva eko-banane. Od navadnih se ločijo po tem, da imajo vrh pobarvan z rdečo barvo. No, ločijo se tudi po ceni. Vse ostalo, predvsem vsebina, je pa enako. In še nekaj besed o tržnici. Izgled tržnice: 0; čas prebit na tržnici: 5 minut; nakupi na tržnici: 0. In to je največja znamenitost Adelaide?! Poleg kafičev? Hmmm...

Tale Adelaida ima le še eno šanso na popravnem izpitu. Muzej. Ampak, hitro se uči in popravca naredi iz prve! Muzej je bil odličen, kar nekaj novih stvari sem se naučil in to ne samo lokalnih o aborIGINIH, temveč tudi nekaj poljudno znanstvenih in poljudno zgodovinskih. Odlična zadeva, opremljena z nepreglednim številom projekcij (na platno in na zaslon - tudi interaktivno). Razstavnih eksponatov je nenormalno veliko za velikost prostora in vsi so podrobno opisani. Ure bi lahko prebil tukaj in se izobraževal. Ja, tudi staroegipčanske mumije imajo in v Avstralijo sem moral, da vem kdaj je vladala Kleopatra (pa sem bil v Kairu v muzeju). In koliko soli je v morju tudi vem in videl sem nagačenega tasmanijskega tigra. In nagačenega leva, ki maha z repom, ko kdo prikoraka mimo. Kdorkoli. Ni treba, da je to devica. Test za devico je le v Celovcu, kjer celovski zmaj (iz bron) pomaha z repom kadarkoli pride mimo res prava devica. Zdaj vem veliko o aborIGINIH in tudi o ostalih ljudstvih Pacifika, ki jih namerava še obiskati. Res super zadeva v prijetnem okolju. Ta del mesta je namreč star (po lokalnih standardih) in ko se človek sprehaja med poslopji ima domač občutek. Namesto stekla in betona so to zgradbe zgrajene v 19. stoletju ali takoj na začetku 20. stoletja. Popestritev!

Že nekaj časa naju zanima, kdo bolje prenaša alkohol, Vesna ali jaz. In po ogledu vseh (!) znamenitosti Adelaide odromava v Barrosa valey, natančneje v klet (klet?) Jacobs Creek. Tam kontrolirano jeva in pijeja in se nato kontrolirano prepustiva mašini na testiranje. Najprej seveda kontrolirano degustirava in še bolj kontrolirano spijsava po kozarec izbranega vina. Hrana? Tudi hrana je kontrolirana. Slow food za 60 evrov. Z enim samim hodom, ki mu tukaj pravijo main course. Ta je imel že trideset dni star(an) biftek velikosti rumenjaka iz mojega včerajšnjega jajčka na oko in pire krompirja

za približno toliko, kot je bilo včeraj beljaka. In kaj po vsem tem pravi test? Vesna je globoko v zelenem z 0,11 promila, jaz pa v rumenem, skoraj oranžnem, z 0,46 promila. In nasvetom, da test ponovim čez četrto uro. Ali naj vmes pijem ali ne, o tem navodilo ne govori.

Kakorkoli, vinska klet z dušo iz plastike, stekla, jekla in nekaj malega betona spominja na tipično alpsko oštarijo na Molltal Gletcherju - vsak smučar jo pozna in vsi se zgražamo nad njo. Res, da so vse naokoli vinogradi do horizonta, ampak težko me prepričajo, da lahko pridelajo dovolj grozdja za polnilnico, ki dela non-stop in zaposluje nekaj sto delavcev - v vsaki izmeni. Kako to veva? Enostavno, najprej sva vinsko klet falila. Pravzaprav, prišlo je do nesporazuma s teto iz telefona in pripeljala naju je v tovarno, namesto v visitor center (beri: vinska klet). In znašla sva se na huge parkingu, precej večjem od tistega pred Maxijem, polnim avtomobilov zaposlenih v polnilnici. Sicer pa, vino od tukaj prodajajo po celem svetu. In ko tako po svetu preverjam cenovni nivo trgovine ali kar cele države, pogledam koliko stane flaša Shiraza iz Jacobs Creeka. V slovenskih trgovinah je po nekaj več kot dva evra za liter, v "vinski kleti" (brez stroškov transporta preko pol sveta) stane pet krat toliko. Davki? Morda.

Davki tudi na cigarede? Definitivno! In ne samo davki, tudi dizajn. Škatlica cigaret ne sme biti pofarbana z logotipom firme, ampak lahko npr. Marlboro piše le v kotu s točno določenim fontom. Vse ostalo so lepe fotografije in vzpodbudni teksti. Ve se, kakšne fotografije in kakšni teksti. No, take škatlice prodajajo v lokalni trgovini po 23 dolarjev. 15 evrov za škatlico cigaret! Doslej so imeli rekord Havaji z 11 ameriškimi dolarji po škatli, tole tukaj je pa cifra, ki najbrž ne bo prav kmalu presežena.

Dan zaključiva v majhni bakrokopski vasici na obrobju dogajanja, Burra po imenu. Napotiva se v italijansko oštarijo in (za avstralske razmere) relativno dobro jeva. Jasno, Rimljana Klara in Paolo sta tukaj šele tri leta in se še nista popolnoma pokvarila. Se pa punca kar razneži, ko sliši da sva iz Ljubljane, tako kot njena zelo dobra prijateljica Barbara Pia. Kaj bi jo midva morala poznati?

tržnica v Adelaide nič posebnega

stare stavbe v Adelaide

abodžinijska umetnost, razni izdelki

stavba pred muzejem

Jacobs Creek vinogradi

najini biftki, super meso! seveda zraven kozarček njihovega vina

med kosilom oči gledajo le neskončne vinograde

nekaj od razstavnega prostora; nobena steklenica ni bila cenejša kot 15 AUD

po opravljenem kosilu in degustaciji sva opravila alkotest; res čudno, meni je manj pokazalo kot Tonetu

stari roker

nenavadna kombinacija barv: na zeleni površini suha trava
....

italijanska oštarija v Burri

29. marec 2014, sobota

Burra - Parachilna

Danes gremo v outback! Pokrajina se počasi spreminja iz agrarne v savansko. Peljeva se skozi mesteca, ki so na veliko označena na karti, ko pa prispeva je vse skupaj sestavljeno iz enega hotela, (občasno) bencinske črpalke in (še bolj občasno) trgovinice - svašarnice. Ko pobrskam po LP, vidim, da je za to konkretno mesto navedeno "Population somewhere between four and seven". Bo kar držalo. Outback.

Ustaviva se na ogledu neke vrste art gallery. Na ogledu aboriginskih slikarjev sva, v enem, izmed njihovih zelo svetih krajev. Parkirava avto in pot pod noge. Tokrat je to moderate 2 hour walk. Razen mostov preko suhih hudournikov in klopi vsakih deset minut je pot res vsaj malo podobna pohodniški. Ni asfaltirana. Pokrajina je odštekano pobarvana. Prepletajo se rdeče kamnine, izrazito zeleno grmovje in črne muhe. Sami kontrasti. Prijetno za oči. Vse, razen muh. Te so neskončno zoprne in neskončno mnogo jih je. Malo sva se torej razgibala v prijetni vročini med dvanajsto in drugo popoldan. Pod žgočim soncem, vendar le pri 32 stopinjah v senci. Sence ni bilo. Slikarije pa... ok, nisva merilo in se na umetnost ne spoznava. Bila je ena (resda malo odštekano izdolbena skala) in na njej nekaj ... hmmm ... (s kredo?) narisanih črt. Vse skupaj je še najbolj spominjalo na umetniže izpod roke najinega vnuka. Jaka še ni star dve leti. Če že nisva videla Rembrandta, sva se pa vsaj nahodila. Vsaka stvar je za nekaj dobra.

Potem pa v narodni park Flinders Range. Tokrat se plača vstopnina. To izgleda tako, da se ustaviš ob cesti, vzameš iz predala kuverto, nanjo napišeš številko avtomobila, vanjo vstaviš desetaka in jo zalepiš ter vržeš v nabiralnik. Potem se odpelješ dalje in prideš do visitor centra, kjer ti povedo, da je vse tisto, kar piše v Lonely Planetu en sam bul-šit in da prav zaprav ni kaj dosti za videti. Lahko greš pa v resort in se kopaš v bazenu. Ali pa se sprehajaš naokoli. Ah, ja... kako poznano.

No, za naju so bili emuji in kenguruji precej bolj zanimivi od kopanja v bazenu in vsaj te sva si lahko od blizu pogledala v njihovem naravnem habitatu. Nadaljujeva do Blinmana, kjer se tudi nekako ne moreva odločiti za postanek. Ura je še zgodaj. Raje nadaljujeva po dobrih 30 km makadama skozi oh-in-spluh sotesko do Parachilne. Tole oh-in-spluh je spet po elpejevsko, v resnici je ena čisto navadna kamnito-peščena dolina z nekaj prečenji (suhe) rečne struge. Toyota brez težav premaguje kilometre te (tako piše) res neverjetno divje in prečudovite pokrajine. Tam, kjer ni ovinkov, se po makadamu mirno voziva s hitrostjo preko 100 km/h. Na avtopilot, da ne bi bilo pomote.

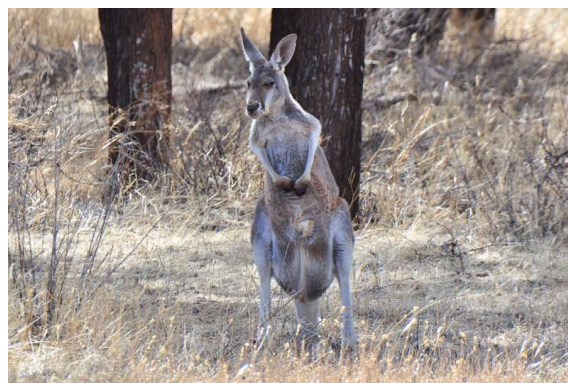
Parachilna (populacija 3) je malček odštekano mesto (mesto?) v avstralskem outbacku. Tri prebivalce šteje, dva moška in eno žensko, nič niso uparjeni. Hotel pa... tudi odštekana zadeva, a ne prav poceni. 325 dolarjev (ali 215 evrov po domače) je bila ceha na koncu (soba, hrana, pijača, souvenir). Soba je lepa, oprema preddverja in pomožnih prostorov tudi nekaj posebnega, neke vrste art hotel je to. Hrana pa ... no saj zato sva se ustavila. Mešano z žara sva naročila. In pivo. Tako, kot se spodobi. Pivo je bilo posebej polnjeno za ta hotel. Vendar, to poznamo tudi že od prej. Ne poznamo pa mesa. Jedla sva kamelo, emuja in kenguruja. In vse skupaj je bilo dobro, ne le zanimivo (saj vemo kako se deli hrana). Odlična izkušnja!

Malo klepetava z mladim fantom, oštirjem, in pove nama kar nekaj zanimivih stvari. Med drugim, da en izmed njegovih prijateljev vozi otroke v najbližjo šolo, vsak dan 4 x 80 km, kar znaša 320 km. Dnevno! In ti otroci so lahko še srečni. Drug njegov prijatelj, ki živi malo dalje, bi moral otroke voziti 4 x 200 km, kar je pa vseeno preveč tudi za vzdržljive outbackerje. In ker nima aviona, se otroci šolajo kar na daljavo. Pove tudi, da je hotel od njegovih staršev, vendar ne živijo v tem mestu. Vsak dan se vozi na šiht. Skupaj z (mlado) kuharico, ki po zaprtju kuhinje sedi za šankom, pljučka vino in se nasmiha fantu, ki nama je že prej zaupal, da je še samski. In to je tudi vsa posadka hotela. In midva sva edina gosta. Ko bosta okoli devetih ali desetih zvečer zaprla vrata, bova ostala sama v zgradbi. Skupaj z duhovi, ki pridejo na obisk po polnoči, to se ve. In ostalimi tremi prebivalci mesta...

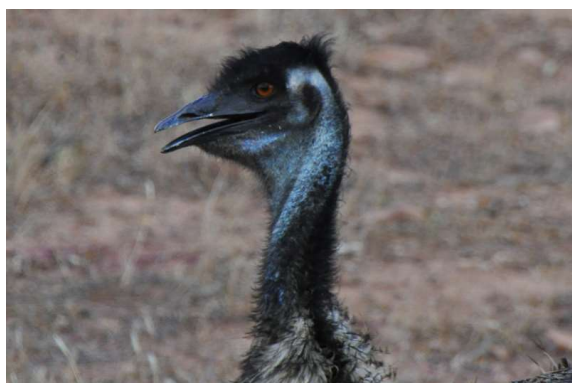
Aja, interneta ni nikjer v celem mestu.

emu sredi suhih travnikov

kar gledali sva se ...

no ja, kakšen lepotec ravno ni ta emu :)

do te skale sva hodila eno uro; barve skale so odštekane, umetnost risanja, pa ... kaj pa vem, ...

včasih je treba tudi po makedamu, ampak je dober makedam in ne potrebuješ nobenih 4x4

nore barve, pogled ti seže do gora

jedilnica v hotelu Parachilne

hotel v Parachilni na zunaj ne zgleda nič posebnega: znotraj pa res lepo urejeno, galerijski hotel s slikami aboržinijev in razni ostali suvenir izdelki v stilu ali

hotela ali abor. umetnosti

ob cesti pa napis za hotel Prairie v Parachilni

klobasa je bila iz kameljega mesa-okusna!; zraven je emujevo meso zavito v slanino-rahlo okus po jetrih; in pa kengurujevo meso-podobno kot srna; vsaka vrsta mesa je bila označena!

tovrstnih naprav je ogromno videti po celi avstraliji

specialno za ta hotel polnijo pivo v Parachilna

30. marec 2014, nedelja

Parachilna - Ceduna

Zgodaj na pot, da kmalu prideva na cilj. Zvečer nujno rabiva net. Outback je v jutranjih barvah še bolj odštekana, kot je bil včeraj. Rdeča zemlja, zeleno do golobje sinje grmovje, rumena posušena trava in modro jasno nebo. Kičasto. Samo ven iz avta ne smeš stopiti. Potem je takoj dodana še črna barva, veliko črne barve. Je pa vse skupaj ena sama dolgočasna ravnina. Vsak, nekaj deset metrov visok grič, je označen kot lookout, mirador, bella vista ali kakorkoli se že fotografski točki reče. In ni veliko takih označb. Ustavljava se kar pogosto. Atrakcij, napisanih na rjavih tablah je ogromno. So pa vsi postanki le pit stop. Če že ne zaradi drugega, potem zaradi muh. Povožene divjadi je tudi kar nekaj in za razliko od običajnih krokarjev, ki se hranijo s to mrhovino, danes vidiva tudi orle in pa dinge. Zanimivo!

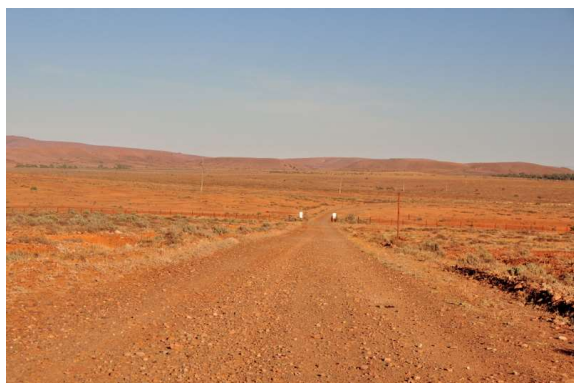
Po dobri uri vožnje sva na kavici v Quornu, še uro kasneje v Port Augusti in še v nekaj mestecih ki sledijo. Pokrajina se šele pozno popoldan začne počasi spreminjati in pred Ceduno so le še neskončna polja, občasno prekinjana z bornim gozdom. Ob cesti teče železniška proga, ki je sistematično na nekaj deset kilometrov prekinjena z železniško postajo, ob

kateri je ogromen silos za žito in na drugi strani vasica. Vse so si podobne kot jajce jajcu. Na javnih večerjih visijo napisi v stilu: "Backpackers, don't steal toilette paper!". Sicer pa kaj dosti niti ne zupuščava avtomobila. Razloga sta dva, črna barva in temperatura, ki je popoldan dosegla 37 stopinj. In pravijo, da je sedaj jesen, najlepši čas za obisk te dežele.

V Port Augusti (okrajšava za Port je Pt - le kakšna bi bila potem takem za Point?) kupiva tudi Telestrino SIM kartico. Upam, da bo pokritje s signalom boljše, kot pri Vodafonu. Upam tudi, da ne bo težav z aktivacijo. Pa so bile, (skoraj) kot vedno. Vse je super moderno, vse gre avtomatično. Samo vtakni kartico v telefon in tapni na widget in bo, piše. No, widget se ne pokaže in torej ni, tudi če piše tako. Če slučajno ne dela, tako povedo navodila v nadaljevanju, potem pa strumno na net in tam urediti. Hja, saj ravno zaradi neta kupujem zadevo, kreteni! Kavelj 22. No, na srečo je wifi v hotelu. In začnem s proceduro, dokler mašina od mene ne zahteva vnosa stalnega bivališča. Tega brihtna mašina preverja v svoji bazi (kjer ima seveda samo avstralske naslove). Pa tudi to nekako rešim - izberem enega iz seznama študentskih domov. In na koncu veselo kliknem na oni knofek: "activate" in - dobim obvestilo. Zelo nam je žal, ampak zaradi tehničnih težav aktivacija ni možna. Pizduni! In nimajo voice help deska, da jih nakurim, imajo le chat desk. Pa se potem pišemo z enimi sedemnajstimi operaterji in sem vedno ne-vem-kateri v čakalni vrsti in po eni uri od takrat, ko sem paketek odprl, le dobim obvestilo, da bo SIM aktiviran v štirih urah. Bomo videli, če res...

Kakorkoli, kmalu se bo iztekla polovica najinega predvidenega bivalnega časa v Avstraliji in malo sem se že navadil na njihov jezik. Nekako sem si tudi začel sestavljati avstralsko-angleški slovar. Recimo. Angleška beseda ruin se tukaj napiše historic building, total ruin pa historic building - heritage site. Ali pa, angleško dumping place je avstralsko food court in adekvatno garbage je freshly cooked delicious sea food. Angleško souvenir shop je tukaj art gallery. In podobno. Pa to niti ni tako težko. Če je napisano se čisto lepo razume (z nekaj malega intuicije, seveda), problemi se pojavijo šele pri avstralskem naglasaku. Vendar, to je že druga zgodba.

Večer bo za Vesno kot običajno zelo delaven. Jaz ga bom preživel bolj sproščeno. Upam.

to je tista prava Avstralija

jutranji zajtrk na cesti

gospodič mora imeti vse pod kontrolo

z orli smo se potem tako gledali-bili so jezni, ker smo jih odgnali od hrane

...orel v letu ...

cafetarija v mestecu Quorn - to je pred Port Augusto

bluebush vsepovsod, redke hiše

ptiček s čopkom - kar Alf naj bo

železne skulpture v Kimbi na vrhu hriba posvečene Edvard John Eyre

granitni spomenik posvečen avstralskim kmetom v mestecu Wudinna - neskončno ogromno kmetij s pšenico, silosi ...

.... no in kdo je umetnik, ki je naredil ta spomenik? Hrvat po imenu Bekič ..in jasno, da je bilo še xxxx Hrvatov sponzorjev ...

neskončne požete njive med potjo

Pacifik 2014

Zahodna Avstralija, Avstralij

31. marec 2014, ponedeljek

Ceduna - Caiguna

Danes je čas za premikanje ure. Najprej uskladiiva slovenski čas. Deželica je zakorakala v poletje. Potem se peljeva preko meje in prestaviva za tri četrt ure (le kdo si je spomnil kaj takega!). No, za uro in tri četrt, ker Južna Avstralija ima še poletni čas, Zahodna Avstralija ga pa nima. In se voziva dobri dve uri in spet časovna meja. Še enkrat za tri četrt ure. Inovativnost, ki ne pozna meja! Če takole lepo vse skupaj pokupčkam, sva se v enem dnevu, v več korakih, približala domovini na vsega šest ur. Pa sva še vedno skoraj na drugem koncu sveta! Le sonce nama sedaj zahaja malo pred šesto popoldan namesto ob pol devetih zvečer.

Vsak Avstrellec mora enkrat v življenju prevoziti ikonsko cesto med Adelaido in Perthom, tako kot mora pravi Slovenec vsaj enkrat prisopihati na Triglav. Razdalja je približno taka, kot od Londona do Moskve. To je najbolj osamljena cesta v Avstraliji, kjer te začetek outbacka pričaka z napisom "Last store for next 1000 km, check your supplies before continue!" in kasneje res ni ničesar več. Mesta, označena na karti, so vsa po vrsti narazen tam nekje med 100 in 200 kilometri in vsa po vrsti so enaka, sestavljena iz bencinske črpalke in motela. In večinoma je ob motelu še prostor za kamperje. Drugega ni. Prebivalcev štejejo "somewhere between four and seven", pa še kakšno ščene se najde. In to je sedaj res vse. Nekatere so pokrite s signalom mobilne telefonije, nekatere ne. In tudi tiste, ki so, so samo s signalom Telstre, o Vodafonu ne duha, ne sluha. To je svet neskončne ravnine, kjer se le občasno spremeni vegetacija - savano zamenja bushland ali obratno. Oboje bi lahko z eno besedo imenoval fliesland. Neskončno dolgočasna pokrajina, po kateri se cesta ne vije. Speljana je naravnost. To je dežela, po kateri se bo nekoč v prihodnosti vozil Mad Max in to je cesta, kjer že sedaj morda cele pol ure sredi belega dne nasproti ne pripelje nihče. Če pa že kaj pripelje, je to vidno nekaj minut prej, daleč na horizontu. Na začetku se pojavi kot pikica na razbeljenem asfaltu, skritem za fatamorgano, potem pa prihrumi mimo, da nas skoraj odpihne s ceste. Vlak. Road train je šlepar z nekaj prikolicami, na vsaki kontejner ali kaj še večjega. Dolg je kot ponedeljek, vozi pa kot mi - 110 km/h. Z avtopilotom. Srečava tudi nekaj kolesarjev. Kako se oni srečujejo z road traini si lahko samo predstavljam. Kolesarji so bila, poleg nekaj ptic, tudi edina živa bitja, ki niso sedela v klimatiziranih kabinah in to kljub opozorilnim tablam, da je potrebna previdnost, ker je divjad na cesti - naslednjih 350 km.

Monotonost na srečo nekajkrat prekinejo znamenitosti. O nekaterih ni vredno izgubljati besed, spadajo v kategorijo historic building and heritage site. Druge pa so naju kar pozitivno presenetile. Klifi, ki so še bolj divji, kot tistih razvpitih dvanajst apostolov, recimo. Klifi so morda res mogočni in lepi, vendar je še nekaj drugega naredilo na naju globok vtis med ogledom tega naravnega čudesa. Pano z razlago, ki spada na vsak tak outlook, omenja Slovenijo! Razloži, da je beseda kars slovenskega izvora in izhaja iz naše besede kras. Poučno!

Dan končava v mestu Caiguna s petimi prebivalci, motelom in bencinsko črpalko. Kako poznano, kako domače. Neta v hotelu ni, je pa zato Telestrin stolp blizu. Omreženi smo, Vesna bilansira. Še zadnjič letos, potem bo oddajanja bilanc za nekaj časa konec. Če sem v Melbournu natočil do sedaj najcenejši bencin po 91 centov, je tukaj po 1,41 evra. Ista država in pol evra razlike pri litru! No, vsaj porabe nima velike tale naša dva in pol litrska bencinska Toyota, pod sedmimi litri na sto kilometrov namerim. A vseeno, šparati bo treba. Jutri si narediva coffe2go kar v sobi in ju neseva s seboj v avto.

neskončno dolgi šleperji, ki vozijo od tovornjakov, žel.vagonov, traktorjev

pokrajina več ali manj v tem stilu

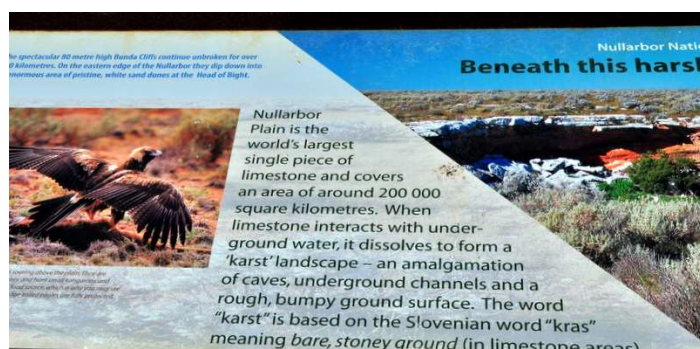
toliko podobnih znakov, a nobena ni stala pri cesti; na cesti pa za naju bolje, da ne :); kamele so pa verjetno vse predelali v klobase

na osamljenih cestah srečaš tudi osamljene kolesarje - čestitke za tak pogum in vzdržnost

80m visoki Bunda klifi v Nullarbor nac.parku

kar nasmeh se mi je razlezel po obrazu, ko vidim besedo Slovenian no, nekaj pa je tudi slovenskega -je pa uganka za naju kako je prišla ta beseda v AU

to je pa vas na meji med južno in zahodno avstralijo v narekovajih

no, pa sva v Zahodni Avstraliji - četrta avstralska država, ki si jo ogledujeva

no, takole je pa na meji: kot v ex jugi; biosecurity nama je premetala cel avto, da bi našla kakšna semena, zelenjavo, sadje, med; še v vrečke za smeti je pogledala,

da ne bi slučajno imela kakšnih zelenjavno/sadnih ostankov; tako strog pregled pa še v jugu n

mala mesteca, ki niso mesteca ampak zgolj hiša ali motel, so ponosni na svojo majhnost

ruševine-znamenitost-sredi sipin stara, prva telegrafska postaja v zahodni avstraliji

ure smo pa tudi premikali nonstop: v zah.avstraliji celo dvakrat